

HÍRLAPDÍJZÁR

MAGYAR NŐK LAPJA

361
II. ÉVFOLYAM 29. SZÁM

SZERKESZTI PAPP JENŐ

BUDAPEST, 1940 OKT. 10.

FOTO: ANGELO IV., VÁCIUTCA 24

SORG JENŐNÉ

A „MUL” Kézimunkabolt gyermekjátékosztálya

karácsonyi gyermekjáték-akciója

Még gondtalanabb időkben is súlyos gondot jelentett a szülőknek és hozzátartozóiknak a karácsonyi ajándékok beszerzése, mert a készpénzfizetés melletti vásárlás csaknem kiüriti a családapa pénztárcáját. Az összetartó karácsonyi kiadásoktól kívánjuk mentesíteni a MAGYAR NŐK LAPJA kedves előfizetőit és olvasóit az alább felsorolt gyermekjátékokból összeállítandó karácsonyi gyermekjáték-akciónkkal. Ennek a karácsonyi gyermekjáték-akciónak a keretében összeálltunk 15, 25, 35 és 55 pengős postacsomagokat, amiknek összege havi 5, 6, 8 és 10 pengős előzetes részletekben fizethető. A gyermekjátékok közül, melyeknek legalacsonyabb és legmagasabb árát tüntettük fel (az ár a játékok minősége és nagysága szerint változik), méltóztassanak kiválasztani a kisleányok és kislányok részére vásárolandó játékokat és az e célra fordítandó összeg megjelölését, valamint a játékok megnevezését tartalmazó megrendelőlevelet szíveskedjenek a MUL Kézimunkaboltjához mielőbb eljuttatni. Az első részletösszeg vétele után játékosztályunk a megrendelésben felsorolt játékokat becsomagolja, a rendelő címével ellátja s amikor a rendelt áru teljes összege beérkezik, karácsony előtt hat nappal, december 18.-án postára adja és az ország legmesszebb eső pusztájára is elküldi. Így módon mentesül a vásárló közönség a karácsonyi ajándékok beszerzésével felmerülő gondtól. A máris mutatkozó áruhiányra való tekintettel is ajánljuk a Magyar Nők Lapja kedves előfizetőinek, ne mulasszák el ezt a kínálkozó alkalmat és a részletfizetés kedvezményével már most biztosítsák az előnyös gyermekjáték-ajándékok beszerzését.

Teljes tisztelettel a MUL Kézimunkaboltja játékosztálya (VI., Teréz-körút 6.)

Celluloid-csörgő 1.— P-től	1.50-ig	Kutya, selyemszálú, japán pincsi vagy foxterrier 6.— P-től	20.—ig	Motorkerékpárok óraszerkezettel	8.—ig
Kutya, macska gumiból, 1 drb —85 P-től	1.18-ig	Bicikliző elefánt, 1 drb	2.50	Villamos pótkocsi, vagy áramvonalas villamos kocsi 1.30 P-től	6.—ig
Lovacska gumiból —98 P-től	2.—ig	Lóversenyjáték 4 drb cinnlovasal 1.— P-től	10.—ig	Repülőgépek 2.— P-től	10.—ig
1.18, 1.30, 1.60,		Kockajáték, dobozban kirakható, nagy állatok képeskönyve, mozaikjáték 1.— P-től	8.—ig	Léggpuska 28.— P-től	40.—ig
Lovacska, hinfázó baba vagy kutya 1 drb	1.25	Aki bírja-marja, társasjáték	2.40	Katonai felszerelés, puskával, karddal, rohamsisakkal 4.— P-től	11.—ig
Cserkészfiú vagy leány gumiból, levehető kalappal, 1 drb	1.10	Fadominó, 28 vagy 45 kövel, 1 doboz —.50 P-től 2.—ig. Jobb minőség egészen	12.—ig	Riasztó pisztolyok —.90 P-től	10.—ig
Felfújható gumidlatok: lovacska, nyúl, elefánt, medve, disznó, csacsi, macska darabja 1.20 P-től	3.30-ig	Tombolajáték 1.— P-től	5.—ig	Zongora 3.60 P-től	15.—ig
1.50, 1.60, 1.70, 2.—, 2.30,		Mozajáték 1.— P-től	3.—ig	Repülő hollandi, kézihajítással 13.— P-től	17.—ig
Cica, lovacska, tehén tömör fából, kerekjáró 1.10 P-től 2.—, 2.20,	2.50-ig	Asztali teke bábjáték 1.— P-től	4.—ig	Gyermekautó vaslemezről, gumikerékekkel, 3—5 éves gyermek részére 36.— P-től	44.—ig
Tömör fából készült kis kocsi, két lovas 4.— P-től 6.—,	8.—ig	Különbéle képeskönyvek: páva-pulyka állatvilág 1.50 P-től	6.—ig	Tricikli, párnázott 10.— P-től	20.—ig
Tömör fából készült mozdony, két szerelvénykocsival 3.— P-től	4.—ig	Vasutak sínnel, óraszerkezettel, mozdony, személykocsikkal 2.80 P-től	15.—ig	Zenélő doboz —.50 P-től	6.—ig
Apró állatok fából: csirke, nyúl, bárány, gólya, cica, elefánt, páva, tigris, tehén, oroszlán, őz, liba —.12 P-től —.30, —.36, —.40, —.45, —.50,	—55-ig	Märklin-gyártmányú vasutak 16.— P-től	60.—ig	Zenélő csiga 3.50 P-től	8.—ig
Puha babák jobbra-balra mozgó szemmel, darabja nagyság szerint 2.80 P-től 3.20, 4.80, 5.80, 6.80, 8.—,	12.—ig	Építőkocka fából, vagy kőből 1.20 P-től	12.—ig	Konyhaedények különféle színekben 1.20 P-től	5.40-ig
Celluloidbabák, nagyság szerint darabja 1.— P-től 2.—, 3.—, 4.—, 5.—, 8.—, 10.—,	16.—ig	Lombfűrész-szerszám 4.80 P-től	12.—ig	Gyűrődészka 1.— P-től	2.—ig
Babák, mosható másé vagy celluloid fejű, alvó, beszélő, darabja a legegyszerűbbtől a legdíszebbéig 2.80 P-től 3.80, 4.80, 6.—, 8.—, 10.—, 12.—, 15.—, egészen	50.—ig	Katonák: magyar, német, angol, francia. Géppuskás, gyalogos, darabja —.25 P-től	1.40-ig	Alum. konyhaedény 1.— P-től	4.—ig
Mackó, selyemszálú, jóminőségű plüsből 3.— P-től	40.—ig	1 doboz katona, 5 drb	1.10	Baba fürdőkád —.90 P-től	8.—ig
Majom, bársnyóból, sipoló hanggal 2.80 P-től	15.—ig	Katonai fogat bádogból: tábori konyha, tűzéréség, szeke-rész 1.60 P-től	4.—ig	Baba mérleg, daráló vagy mozsár —.30 P-től	4.—ig
		Légelhárító ágyú	5.—	Takarékűtűzhely hátlappal, vagy anélkül 1.— P-től	18.—ig
		Különbéle ágyúk 1.— P-től	10.—ig	Baba sportkocsi 4.20 P-től	18.—ig
		Autók, verseny-, áramvonalas-, sport-, túra-, nyitott, csukott, tűzoltó-autó, darabja 1.— P-től	10.—ig	Babakocsi fekvő babának 8.— P-től	35.—ig
		Harcászati kocsik: tank (szikrázó), tank (óraszerkezettel), óraszerkezettel sebesültszállító 1.40 P-től	12.—ig	Bababőrönd izléses kelengyével, különféle nagyság szerint 11.— P-től	33.—ig
				Kávés- és étkezészet porcellánból 3.— P-től	12.—ig
				Mozgás közben szikrázó játékok: repülőgép, tank, páncélkocsi 1.60 P-től	6.—ig
				Gyermekhinta biztonsági korlátal 2.— P-től	13.—ig
				Hintaló 6.— P-től	38.—ig
				Dupla hintaló 7.20 P-től	10.—ig

MAGYAR NŐK LAPJA

II. EVFOLYAM 29. SZÁM

BUDAPEST, 1940 OKTÓBER 10.

SZÉPIRODALMI, TÁRSADALMI, DIVAT, KÉZIMUNKA ÉS HÁZTARTÁSI FOLYÓIRAT

Megjelenik havonta háromszor: 1-én, 10-én és 20-án. Postaküldeménykénti csekk száma: 20.334. Előfizetési ár: Magyarországon egész évre egy darab előrajzolt kézimunkával együtt, 24 P, félévre 12 P, negyedévre 6 P. Beljében, Franciaországban, Németországban, Svájcban és Olasz-

SZERKESZTI

PAPP JENŐ

országban: egész évre 30 P, félévre 15 P, negyedévre 7.50 P. Szlovákiában: egész évre 180 Ks., félévre 90 Ks., negyedévre 50 Ks. Romániában: egész évre 900 lei, félévre 450 lei, negyedévre 250 lei. Angliában és Amerikában: egész évre 40 pengő, félévre 20 pengő. Egyes szám ára 80 fillér.

SZERKESZTŐSÉG ÉS KIADÓHIVATAL: BUDAPEST, IV., FERENCIEK-TERE 7. II. EMELET 6. AJTÓ. TELEFONSZÁM: 18—73—42

Október

Irta Izsák-Gyarmathy László

Ez a hónap fáj legjobban a nyár után. Szeptemberben még csaltuk magunkat az erőtlen, reszketeg napsugarakkal: nem is ment el a nyár, még integet. Novemberben pedig már felszerződünk a télnek, megalázkodva körmünket fűjük és alattomosan külön sápot remélünk az új uraságtól. De októberben úgy állunk, mint mikor a Shakespeare-dramában betolják a nedves skót ködök díszletét, mely előtt a hős megtört vágyakkal és emlékekkel beismeri bűneit és költői szavakkal felajánlja magát az enyészetnek... Ebben a hónapban lesz a nyárból emlék: Októberben sok szerelem hal meg, melyek a nyáron éltek, lobogtak s céljuk, értelmük csupán a fűszeres júliusi esték voltak. A fiú és a lány, akik szédülten a csodát hitték egymásban s szinte csak közös lélegzettel tudtak élni, az október világitásában egyszerre idegennek találják a másik száját, hangját, a haját. A ragadó szél ellen feltűrik kabátgallérjukat, már kesztyűbe bújtatott ujjakkal ünnepélyesen és mereven búcsúznak. Kétfelé mennek és nem értik; ahogy az élet rejtélyes színváltozásait soha nem értjük.

A zene — melyet a világ felett valahol örökké játszanak, — októberben új kottát kap. Sanzont kapott május, szerenádott július és szeptember szonátát, csellóra. Októberben scherzo szól, fagottra és sípra, mintha a mezőkön át menekülő Pán fújná. A hulló levelek

közt, melyeket lombos gyékényseprűkkel őszi mozdulatú köztisztasági alkalmazottak terelnek a platóparkban, — a lehullott levelek közt halálravált pillangókat találni. Halványzöld szárnyú káposztapillangó fekszik ott, úgy, mint a nyár menyasszonya. A seprű ember — a szegény, kedves — megáll gyengéden egy gondolatra, aztán csak tovább sepri: levél, lepke már mind halott.

Októberben az utcán titkos szomorúsággal, ünnepélyesen járnak az emberek, olyanformán, mint akik mindent elvesztettek kártyán. Októberben élesen felismerik, hogy a nyár, amely színesen és jószagúan eltűnt, az életnek többé pótolhatatlan részlete volt. Ezért kell egy napon választékosan felöltözni, mintegy meghívásra és céltalanul átjárni a szeles Duna-hídon, olyan érzéssel, mintha az ember a saját sorsát temetné és a gyászmenetben maga is ott léphetne, elegánsan, a nemes búcsúvétel elfogódott gondolataival. Óh, figyeljék csak meg, mennyi ilyen ember kóvályog októberben céltalanul az utakon: ezek mind nagyon szeretik és sajnálják önmagukat.

E napokban a szép leányok szívében szagatás a nyári szerelem, dideregnek és majdnem sírva fakadnak a ködös hidegtől. Berontanak egy cukrászdába, több csésze teát megisznak, sok habos süteménnyel és a tea fölött mereven keresztbe áll a szemük, mert úgy emlékeznek. Langyos lélegzésű alkonyati faszorra emlékeznek és alatta a naptól átmelegedett deszkájú padra; most nedves szél veri azt a padot, a fákat és elfújta a fiút is... Mennyi könnybeborult drága emléket teáznak el magányos lányok az októberi kiscukrász-

dák homályos, hangulatos mélyén!... Délután az erős fuvalmak végigtapasztják a ruhát a sétálókon. Az est már csendesebb, hideg és reménytelen. Alkonyatkor az ég alján vörhenyes mázolások úsznak. Egy perc és elvész az égről ez a bronz fény, sötétké marad az est. Hazamegy mindenki, ajtók és ablakok csukódnak bizalmasan. A város tornyaival úgy áll az estében, mint sötétké alapon sötétszürke rézkarc. A Duna keserűen és hányavetin locsog és lódul, az elhagyott hűvös parton most csak sikertelen alanyi költők, kapuzárásig sétáló fajkutya és örökké éhesszívű szobaleányok járnak. Falura kell menni októberben szüretre, a füves szőlő- és őszibarackszagú „hügy“-be. A pinceudvaron, a nagy ég alatt helybeli tréfák között várni a mustra. A reggelihez mézbe forgatott új diót enni kemencekenyérrel és a kutyaénekes estén belefelejtkezni a bő mártással készült paprikáscsirke csontjaiba. A szellős délutánon segíteni a prés forgatásánál, ösztökélni a szép kerekképű, színesszoknyás taposólányokat és a must születését hangosan megünnepelni. Inni a mustot nagy társasággal és adni belőle még a lusta őszi dongónak is, hogy részegen haljon bele a télbe. A szüret, az új bor illata visszaadja a kedvet... Otthon aztán szóhoz jutnak a nagy majolikakályhák. Behúzódnak a szobába, melynek az ajtaja este kocog a szélről. A kályha mellől jó kinevetni a harkályfickót, amely az ablakunkra tévedt és ott kopog.

A nyárban kicsit elszéledtünk mezőn-erdőn, most a kályha fényénél keressük meg egymást, nehogy boldogtalanok maradjunk az egész télen.

Kevesebb színésznőt!

Irta Papp Jenő

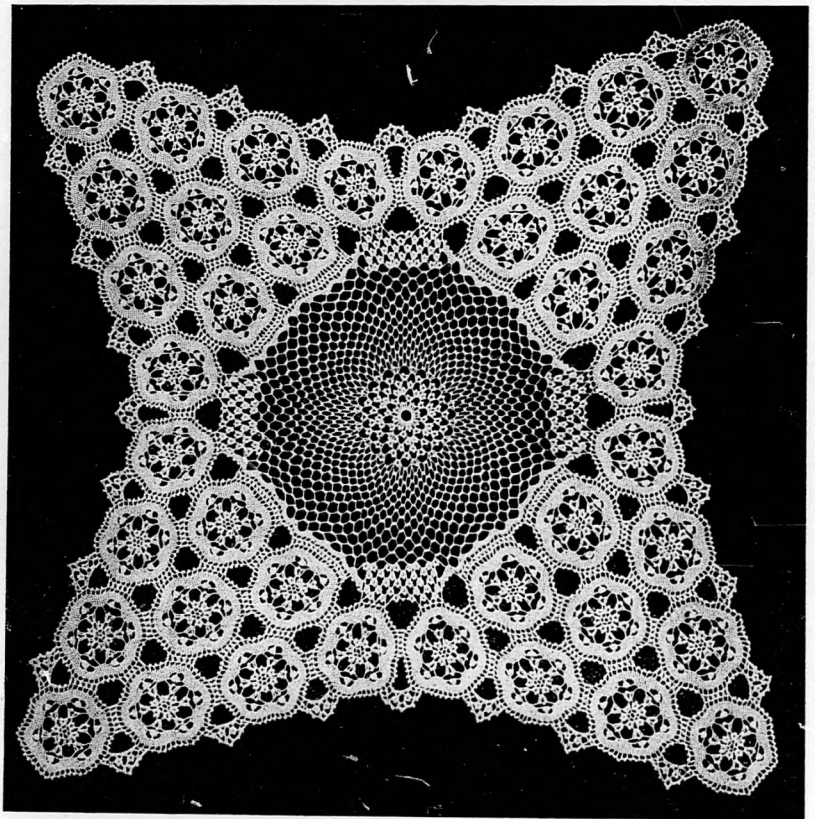
A hozzám intézett határozott kérdésre a nyilvánosság előtt válaszolok önnek, asszonyom, mert ez a családi probléma lényegesen hozzátartozik Magyarország további feltámasztásához. Ennek a feltámasztásnak sikerét, amely előreláthatólag a jövőben is csak részletekben következhet be, a sors a magyar anyák kezébe tette le. Az anyákba, akik nem meddők, hanem önfeláldozóan és bőségesen szülnék gyermekeket ennek a nemzetnek. S ha már van leányuk, esetleg több is, azokat ne neveljük a színpad és a film számára, mert a kulisszák közti külső-belső ragyogás megöli a leányokban az utód utáni vágyódást. A művészet öncélú csillagokká csiszolja őket, akik az egyéni siker és dicsőség kedvéért tökéletesen megfelelnek az anyaságról. A nemzet pedig ma nem azt várja a nők túlnyomó részétől, hogy mint görbők és csinos szobacicák merüljenek el a művészet sülyesztőjébe, hanem azt kéri és azt parancsolja, hogy a leányokat elsősorban és mindenekfelett anyáknak neveljük és neveltsük. Feleség legyen a lányból s aztán sokgyerekes családjában, ne pedig gyermektelen és magtalan „művésznő”, aki a szabad pályán azzal altatja el az örök női hivatás, az anyaság szavát, hogy ő a költészetet szolgálja, a halhatatlan művészetet, amely több minden „polgári” hivatásnál, több a családi gondoknál, több a férj mellé való rendeltetés feladatainál. Ezer és ezer színésznő azonban csak egyszerű töltelék a színpadokon, kórus és statisztéria, amely csak vonzó keretet ad néhány kiváltságos tehetségnek, hogy ezek az elhivatottak minél jobban érvényesüljenek. A leányok legnagyobb része teljesen elvész a család és a gyerek szempontjából a világot jelentő deszkákon, ahol sokkal több és sokkal hevesebb sértés, csapás és szenvedés vár rájuk, mint a magánéletben, egy férj mellett, aki megbecsüli bennük gyerekei anyját még akkor is, mikor a ráncok jelentkeznek s mikor az ifjúság és szépség rózsái már régen elhervadtak a kívánatos arcon.

Az ön feladata, asszonyom, hogy tapintatosan és szülői elfojultság nélkül kifürkésze, vagy megállapítsa, hogy tényleg van-e az ifjú hölgynek komoly tehetsége vagy nincs? Mert ha van hangja és emberábrázoló képessége, még pedig erős és szárnyaló, vagy elkápráztatón kezel a hegedűvonót, a

vészót, az ecsetet, a zongorát: akkor ám engedje ki őt a mai magyar anyajelöltek kemény parancsa alól és segítse is, hogy talentuma kifejlődhessen és tényezője lehessen a nemzeti kultúrának. Viszont közepes tehetségeket, vagy különösen az átlagnál is alacsonyabb fokra kerülő úgynevezett művészi egyéniségeket termelni, azok kétségbeesítően nagy számát növelni: ez nemcsak szülői bűn, hanem súlyos hiba a nemzettel szemben.

Az anyaságra kell ráterelni e forró képzeletek érdeklődését, ennek a szent és nagyszerű hivatásnak ezer örömét és szépségét ültesse el gyermeke szívébe. Tárja elébe a sokasodás és az önfeláldozó munka belső nagy gyönyörűségét, a magáról és övéiről való gondoskodás csodálatos sokszínűségét. Nincs fel-emelőbb szerep, mint az édes anyáé, illet se Shakespeare, se a hollywoodi rendezők egyike se tud produkálni. Életet adni: ez nemcsak fontosabb ma nekünk, hanem mélyebb és tündöklőbb, mint a világ valamennyi papírszerepe. Ne tűrje, hogy leánya megvesse a főzést, lenézze az otthont s folyton a könyvekből kihulló csillagok közt bukácsoljon, mint a megbüvölt gyermek. Szeretném az ön rendelkezésére bocsátani azt a rengeteg szürke sorsot, azt a sok átkot és könnyet, amit a festett kulisszák mögött sírnak

el az oda betévedt és becsábított nők. Riasztóan üres világ ez, asszonyom. A hazugságok légvára, ahol virul a szenvedés, napirenden van a sok durva megtalálás. A magyarságnak kimondhatatlan kárára van, hogy ezt a festett világot hosszú éveken át tündéreknek tüntették föl, karrierek gazdag szőlőföldjének és a boldogság honának. Holott ma már nagyon jól tudjuk valamennyien, hogy a színi pálya is keserves munkát jelent, kevés eshetőséget, sok botlást, bukást és még több csalódást, amelyet a fiatal szív és a lángoló ifjú fantázia nem láthat előre. S ma olyan időket élünk és olyan sugárzóan nagy feladatok előtt állunk a családdal, a gyermekáldással és a nők valódi hivatásával kapcsolatban, hogy nem szabad megengedni egyetlenegy anyajelölt elvesztését se. Előbb-utóbb hozzá fog igazodni az egész megújuló Magyarország élete a szaporodás óriási kérdéséhez, mert ez ma és a belátható jövőn belül a legégetőbb és a legdöntőbb nemzeti problémánk. Elsősorban a nemzetnek van szüksége emberi utánpótlásra, — a színházak és művészetek majd megszorítják a magukét a fölsőlegből. De amíg ez az örvendetes emberfölség be nem következik, addig ne nevelje kedves leányát színésznőnek. Nevelje anyának!

Horgolt asztalterítő

Kozocsa Mihályné terve

FÓTHY JÁNOS

AZ IGAZI

Anna épp teázni készült, amikor odakünn csöngettek. Letette a finom porcelán kannát, várt. Egy pillanatig habozott, ajtót nyisson-e? Ezen a vasárnap délutánon oly jölesett volna egyedül maradnia, a szobalánynak is ezért adott rendkívüli kimenőt. Ki sem mozdult egész nap, úgyis zuhogott az eső, — már tegnap este elhatározta: ma egyedül marad, kissé tesz-vesz a lakásban, rendezgeti a holmiját, kiolvassa a volt ura új regényét, amelyet már egy hete megkapott tőle, igen szíves ajánlással. Már csak az utolsó fejezet volt hátra. Anna szerette az ilyen esős, magányos vasárnapokat, különben sem volt soha túlságos hajlama a melankóliára.

Odakünn megint berregett a csengő, most már türelmetlenebbül. Az asszony kicsit bosszúsán ment ki az előszobába, mindenesetre lábujjhegyen, nehogy a látogató meghallja, ajtót jönnek nyitni. Óvatosan kikémlel a kis lesőüvegen, ki áll odakünn és ha nem olyasvalaki, akit okvetlenül be kell engedni, éppoly nesztelenül, ahogy ment, visszavonul, majd csak megünja a csöngtetést az alkalmatlan látogató. Gondolja, hogy nincs itthon.

Az ajtó előtt a volt ura állt.

Anna mindenre számított, csak erre nem. Három éve, amióta elváltak, csak futólag találkoztak, véletlenül: színházban, hangversenyen, utcán. Kissé hangsúlyozott közvetlenséggel elbeszélgettek ilyenkor, csupa jelentéktelen dologról, ahogy az rendes és művelt házastársakhoz illik, akik keserűség, harag nélkül elváltak egymástól... „kölesönös megegyezéssel“, mint mondani szokták, ha Anna nem is tudta megérteni azóta sem, miért hidegült el tőle az ura, hiszen sohasem volt különösebb baj közöttük. Egyszer a két asszonyt is bemutatatta egymásnak a férfi: a régit és az újat, — — — Anna, tudja Isten, jobban szerette volna elkerülni ezt a találkozást, de hát úgysem lett folytatása. Sehogysem tetszett neki az az asszony.

Most itt áll Feri az ajtaja, a régi közös lakás ajtaja előtt, három év után először és ilyen váratlanul.

— Hála Istennek, hogy itthon találom, Anna — mondja a férfi és szinte bezuhan az ajtón.

Csuromvizes. Felöltöje átázott, kalapja pereméről, mint miniatűr házeresről, folyik a víz.

— Az Isten szerelmére, Feri, honnan jön ilyen csapzottan? — Anna széttergeti a nedves felöltőt a langyos fűtőtestre, a csurgó kalapot úgy akasztja a fogasra, hogy a víz az ernyőtartó bádögályujjába folyjon, — mindig ilyen gondos volt, ilyen előrelátó és tervszerű...

A férfi már a szobában ül az egyik fotójában, előrerokadva, kézbetemetett fejével és megremegő vállakkal.

Anna nem örödez, tudja, beszélni fog, mert valaminek történnie kellett. Lassú, biztos mozdulataival még egy csészt tesz az asztalra, teát tölt, a férfibe két cukrot, egy csöppnyi tejszínnel, mindig így itta.

— Igya meg gyorsan a teáját, Feri, úgy látom, fázik...

A férfi szinte gépiesen engedelmeskedik. Aztán, mikor megitta a teát, megint előrerokad a székben és kezébe temeti arcát.

Anna hallgat. A férfi kabátján, a vállánál, a felsőkarján, nedves, sötét foltok, a ruha is átázott a vékony felöltő alatt.

— Menjen a fürdőszobába, Feri, ott lóg a fogason a háziköntösöm... tudja, az a nagyon régi, férfiszabású... vegye fel, hiszen bőrig ázott...

A férfi nem mozdul. Az asszony a fürdőszobába megy, visszajön a köntössel, gyengéd erővel lefejtja a férfi kabátját, ráerőszakolja a köntöst, amely langyos a fürdőszoba levegőjétől.

— Még az inge is vizes, hallatlan! — az asszony ruhaakasztót emel ki a szekrényből, gondosan rásimítja a férfi kabátját és a fűtőtest fölé akasztja az ablak kilincsére.

Délelőti ruha

— Papucsom, sajnos, nincs olyan, hogy maga felvehetné, a cipője is átázott — mondja, egész egyszerűen és visszaül a helyére. Vár.

A férfi végre megszólal. Rekedten jönnek belőle a szavak.

— Megcsalt a feleségem... Anna... megcsalt, végem van...

Anna nem érez meglepetést, — szinte várta ezeket a szavakat. De mit feleljen? Ő is hallott már egyet-mást erről az aszsonyról, valami fiatal orvossal kapcsolatban emlegetik pár hónap óta.

— Bizonyos ebben, Feri? — kérdezi nyugodtan, de nem azt az aszsonyt akarja védeni, ezt a feldúlt embert sajnálja.

— Örökig... örökig sétáltam annak a gazembernek a kapuja előtt az esőben. Bizonyosságot akartam szerezni... — fuldokolt a férfi.

— No és? — Anna hangja nyugodt. Már azt is tudja, ez a szerencsétlen hiába sé tált órákig a kapu előtt. Nem szerzett bizonyosságot, legfeljebb egy alapos náthát.

— Belátom, nevéteség. Nem sétálhatok ott késő estig. Azt hittem, megőrülök. Nem volt hova mennem... ezért menekültem magához, Anna... úgy-e, nem haragszik érte?

— Nem haragszom, Feri, inkább csodálkozom. Sohasem tudtam, hogy ilyen szenvedélyesen féltékeny tud lenni...

Ezt már nem mondta minden célzás nélkül Anna. A férfi megértette. Valami keserű mosoly futott át feldúlt arcán, legyintett:

— Magára nem is kellett soha féltékenynek lennem...

— Bizonyos ebben, Feri?

Most már másodszer kérdezte Anna ugyanezt. Kis kacér játéknak szánta a kérdést, de nagyon elszégyelte magát, amikor a volt férje megint csak legyintett:

— Bárcsak ebben is olyan bizonyos lehetnék...

„Nem tudok hazudni, játszani, kacérkodni, alakoskodni“ — gondolta Anna és mintha egy titok mélyére tekintett volna most.

Hallgattak, sötét volt már a szobában, csak a férfi kapkodó léleketztevétele hallatszott.

Anna halkán felállt, meggyújtotta a párányi olvasólámpát, — igen, elaludt szegény, hátradölvé a puha fotójában. Milyen hajszoltak a vonásai, hogy vibrál a szája széle, sötét hajában mennyi ősz szál, — — — az asszony sóhajtott, elsimitotta a férfi szeme fölül a csapzott hajfürtöt, kiment az előszobába, megfordítani a fűtőtestre terített szárado felöltőt, kissé helyre nyomogatni az átázott, elformálanodott kalapot, aztán lábujjhegyen visszament a szobába, a kabát már megszáradt, de a közcéso gombot alig tartja egyetlen cérnaszál, fel kell varrni. A hálószobából, a tülvel és cérnával együtt kihozta a puha, meleg bársony takarót, ráterítette a férfi térdére, aztán leült, felvarrta a gombot és hamar elolvasta a regény utolsó fejezetét, — ha felébred az alvó, a könyvéről beszél neki, hadd legyen szegénynek valami kis öröme is ezen a rossz napján... Nyugodtan, derűsen, elégedetten ült a szendörgő férfi mellett, mint valamikor régen és nem is sejtette szegény: hol hiába tá el az életét.

Békebeli vikend Angliában

Egy szép augusztusi reggelen Johnny a London—Brighton vonat egy harmadosztályú szakaszában ült. Mellette és szorosan hozzámulva ült Nancy, tizenhétéves szőke és csinos, mellékes egy cég rakárkezelője a City-ben. Johnny, ő is csak még tizenkilencéves, kevés pénzért dolgozott egy ügyvédnél és érthető, hogy igen büszke új szerelmére.

Ez az ismeretség mindössze kéthetes, de azért Johnny halálosan szerelmes. Tegnap este is együtt ültek a Hyde Park-ban, a szeptentín-út szelén a fűben, ahogyan ez már szokás. Szabályszerűen szorosan átölelve tartották egymást. Percenként csókolta meg Johnny a kislányt és hogy a perc ne nyuljék nagyon is hosszúra, Nancy visszacsókolta. És erre Johnny, túláradó boldogsága tette őt ilyen könnyelművé, azt ajánlotta, hogy másnap, vasárnap, utazzanak ki Brighton-ba.

Most itt ültek, szorongva, de boldogan, a vasút egyik harmadosztályú szakaszában. Nancy tisztán meg lehetett látni, hogy boldog. Viszont Johnny ma nem tudott szabadulni egy kellemetlen érzéstől, amikor a következő órákra gondolt. Brighton!... Igaz, Brighton szép, ebben nincsen hiba, de — drága. Titokban bedugta hüvelyk- és mutatóujját a mellényzsebébe, hogy megbizonyosodjék róla, vajjon megvan-e még minden vagyon, a tízshillinges. Még megvolt. Hála Istennek! Végre megérkeztek Brightonba. Napfény, tarka színek, a tenger. Remek! Irigykedve nézett Johnny itt és ott kirakott reggeliző kosarakra. Jó lett volna, ha ő is magával hozza a reggelit és ez jelentékenyen olcsóbbá tette volna ezt a vállalkozást. De reggelizni mégis csak kell. Gavallér, aki nem engedheti, hogy a hölgye éhezzeik. Ezt igazán nem teheti. Ott jártak egy vendéglő kertje előtt; amint letelepedtek, máris megjelent egy pincér az étlappal. Nancy nem sokat tétozva és rendelt. Johnny olyasmit mormogott, hogy e percben még nem éhes, de azért ő is rendelt valamit, amikor is nem az étel elnevezését nézte, hanem inkább jobboldalt a számsorokat tanulmányozta. Nancy evett és csevegett, Johnny meg piszkálgatott a tányérján és olyan gondtelt volt a képe, mint egy szegény családapának. Reménytelenül nézett körül a szomszédos asztalokon. Egyszerre csak merev lett a pillantása. Nem ül-e ott ez a...? Ez aztán segíthet a baján! Hiszen az ott Tom Brewster, ugyancsak egy hölgygel. Soha se szívélhette valami nagyon ezt az embert, de ez nem baj. Odamegy hozzá, azt mondja: Jónapot és — megvágja. Ez az, nincsen ennél egyszerűbb megoldás. És hogy jólégre kirekesszen minden felsülést, elhatározta, hogy a hölgy jelenlétében veti fel a bizalmi kérdést.

Új életkedvvel foglalkozott most már kis barátójével. A nap is mintha egyszerre csak jóval fényesebben ragyogna. Intett a pincérnek: — Fizetni! — Összesen három shilling, tessék hét vissza.

Johnny éppen fel akarta szedni az asztalról hét shillingjét, amikor egy pajtáskodó kéz úgy ütött a vállára, hogy az arca majd hogy érintkezésbe nem jutott az asztalon maradt ételmaradékkal, az előtte álló tányéron.

— Hallo, old boy! — bömbölte a fülebe Tom Brewster. — Szintén Brightonban? Nem mutatnál be a hölgyednek? Johnny megfektetett ennek a felszólitásnak, de még rá sem ért arra, hogy beletalálja magát az új helyzetbe, amikor már vé-

gighömpölygött rajta a másik szóáradata: — De nagyszerű, hogy itt találalak, öregem! Nincsen szebb dolog a világon, mint a jóbarát, igaz-e kisasszony? Ott ülök az asztalnál a hölgyemmel és azt se tudom, hogy mit kezdjek, egyszerre csak meglátom Johnny drága pofikáját, No, gondolom, ha akad valaki, aki segít rajtam, akkor ő az. Fiacskám — mondta most minden teketória nélkül — légy olyan jó és adj nekem kölcsön öt shillinget! Mit tehetett Johnny? Előkelő nagyszerűséggel, az Earl of Sussex se különben egy jótékony célú bazáron, toltta oda neki az öt shillinget.

— Many thanks, o'ld boy! Many thanks indeed! Viszontlátásra, Miss! — És már el is tűnt. Vele együtt Johnny összvagyonának nagyobbik része. És most? Mellényze zsebébe csúsztatta a megmaradt kétshillingest és felállt. Nancy lelkesen csacsogott.

— De kedves, hogy egy barátodon ilyen egyszerűen segítesz! Johnny felnyögött. Összvagyonát két shilling. És most még csak délelőtti tizenegy. — Nem fürödnék, szívecském? — kérdezte Nancy. Felhúta az orroskáját most is, az illatos tengeri levegő ellenére. Fürdeni! Miért is nem gondolt erre Johnny hamarabb? Ezzel is eltelik legalább két óra. Rajta hát.

A vetkeződés nem tartott sokáig. Johnny a mellényét, melynek zsebében megmaradt két shillingje, fokozott óvatossággal akasztotta a szögére. Azután kiment. Ez aztán finom! Johnny még a bánatát is elfelejtette és fejedelmien mulatott. Erre az időre anyagi gondjai szertefoszlottak. Elvégre... azt is teheti, hogy hirtelen úgy tesz, mintha rosszul volna és ilyenformán visszautazhatnak idő előtt. Hancúroztak a vízben. Minden nagyszerű volt megint. Igazán nagyszerű — amíg egyszerre csak Nancy ráunt erre és azt ajánlotta, hogy menjenek ki és öltözzenek. Johnny szívesen maradt volna a vízben a vonata indulásáig. Volt rá oka. Csak hogy a nappal még hosszú volt, így hát ezt bajos volt ajánlani. Amikor elváltak a fürdőfülkék előtt, Nancy még utána szólt:

— Aztán siess, szívecském, mert irtó éhes vagyok a fürdéstől.

Éhes! Te nagy Isten! Johnny gondolja újra összecsapta fölötte. Lassan öltözködött. „Irtó éhes!” utánozta a kislányt. Hát igen, a fürdéstől az ember megéhezik. Ezt ő

tudta a legjobban. A gyomra szinte ugatott. De — két shillinggel!

Szitokkal kapta le a szögéről a mellényét és bele lendült. Cseng! — a kétshillinges kihullt a zsebéből. Egy pillanatra látta felvillanni, azután eltűnt a fürdőkabin rácszerű padlójának lécei között.

Johnny térdre borult és így meredt kétségbeesetten a két arasznyi rések között a mélységbe. Ott minden sötét. Nem látni semmit. Mintegy két lábnyira alatta csak iszap, szennyes iszap, más semmi. És valahol ebben az iszapban az öt két shillingje, utolsó reménye. Mit lehet itt tenni? Óvatosan nyitotta ki a kabin ajtaját és kikandikált, vajjon Nancy elkészült-e már az öltözködéssel. Nem látta még sehol. Éppen be akarta tenni megint az ajtót, amikor meglátott egy kis kölyköt, talán hétéves. Nem hatott úgy, mintha visszairadna egy kis iszapból.

— Hallod-e! — szólt rá

A gyerek odajött.

— Idefigyelj, — magyarázta Johnny. — A lécek között itt beesett a pénzem. Bujj csak a kabin alá és próbáld meg, hátha megtalálod!

— De kapok érte valamit? — érdeklődött a gyerek gyanakvóan.

— Már hogynem! — ígérte meg neki Johnny könnyelműen. — Bujj csak alá!

— Itt van e'! — kiáltotta egyszerre csak a gyerek és feketén az iszapból egy hüvelyk- és mutatóujj nyúlt be a lécek között alulról. Mint a héja csapott le rá Johnny. Hát ez mi? Kétszillingesnek ez igazán kicsiny. Hátha csak egy sixpences, melyet egyszer valaki itt leejtett? Kicsit ledörzsölte róla a piszkot. A csudába! Hát ez mi?! Igazán: egy tízshillinges!

Johnny majd hogy hurrát nem kiáltott. De még jókor észbekapott és a gyerek különben is újra kiáltott: — Itt van e'! Johnny megint rácapott. Egy fél korona. A tremburáját, ebből még lesz valamit Harmadszor jelentkezett a hang a föld alól. Elvétel fölemelkedett a piszkos kis ököl, ahol Johnny volt átvételre készen. Lelkesíten kiáltotta le a lécek között:

— Erre, nézd csak! Itt a sarokban!... Most odaát a másik oldalon... Nézd csak meg a közepén mégegyszer!

A nagy iszap és piszkot szerint ez a fülle már évek óta állhatott ezen a helyen. Hány ember veszfihette el a pénzének egy részét az öltözködéskor, amint kihullt a zsebéből. Shillingek, félkoronások, sixpencesek, pennik kerültek elő. Amikor igazán már nem talált a gyerek többet semmit, lekiáltott neki:

— No jól van már, öcskös! Minden úgyse került elő, de vigye a kánya. Gyere elő! Az ajtórezen kinyújtott a bikficien egy sixpences és rászólt:

— Fogd és mosakodj le alaposan.

Aztán betette gondosan az ajtót és megzámoltta zsekmányát. A kutatás eredménye huszonhét shilling volt. Egy ugrással kinntermett.

— Hallo, deary, hol maradsz? — köszöntötte Nancy.

— Soká tartott? — kérdezte Johnny jámbor képpel. — Ha tudom, hogy már vársz reám, szívecském, egész bizonyosan jobban siettem volna.

— No, — duzzogott Nancy, — úgy látom, hogy fürdés után mégis csak megjött a jókedved.

— A jókedvem? — nevetett Johnny szívből. — Úgy megjött, mint soha még és olyan éhes vagyok, mint egy farkascorda télen. Indulás!

Ford.: Moly Tamás

Nyár végén

Még aranyát csurgatja a nap,
Még vérpezsditőn énegek a fénycék.
Verejték omlik, izmok feszülnek,
Liheg a munka, búgnak a gépek;
Zsákokba gyűlik a kenyérmag: az
«élet».

S az erdőben halkán, már az Ősz
lépked...

Még virágok nyílnak: kékek, pirosak,
Fehérek és nektárt szüröcsölnek a méhek.

A fény fehér, a nap csókja éget.

S az erdőben már csönd ül...

Az árnyékok nőnek...

Az Ősz vállára ködszürke fátylakat
szönek...

K. RÁCZ IDA

A VADKAN

A tavaszi éjszaka csillagai már kialudtak és az égbolt lassan derengeni kezdett. A vadon táj fölött élesen és féhéren világított a félhold és alakja olyan volt, mint a vadkan agyara. A zöld derengés egyre nőtt és magasan és halványan felfüggönyözte magát az égre. A szél megállott és a fák dermedten várták a hajnalt.

Négy óra lehetett.

Lenn a disznólegelön subájukba takarózva aludtak a kanászok. János, a fiatal kanász ébredt legelőbb. Félkarjára könyökölve, álmos szemekkel nézett bele a zöld derengésbe. Tekintete, mely minden gondolat nélkül függött a távoli hegyoldalra, egyszerre rémülten kapaszkodott meg egy mozgó fekete tömegben.

Ekkor jött a vadkan.

Mint a fekete éjszaka és a fekete erdő hajnali kísértete. Mintha nehéz, sötét vastömeg csúszott volna lefelé a hegyoldalra. A szakadékos vízmosáson sörge kis göröngyök ugráltak, gurultak előtte, — menekültek a szörös, szétterpesztett csülkök alól, melyek a roppant test súlya alatt minden lépésnél a porhonyós agyagba fúródtak. Ahol túlmeredeken csapott lefelé az ösvény, ott a kan mellső lábait szétvetve, farára ült, így szánkázta le magát a meredélyen. Most már ökölnyi göröngyök ugráltak, röpködtek körülötte. Aztán lezuhant a domb alá. Megrázta magát, körülnézett és elindult a kukoricaföldek felé. Nagyokat fújít és háromszögű, otromba, óriás fejét, mely egész testének szinte egyharmada volt, mélyen csüngette, csaknem maga előtt tolta a földön, mint valami talicskát. A bozontos, fekete fejből két fehér agyar piodt elő, fogak közé szorított két iszonyú, görbe csontkés. Egy pillanat múlva, anélkül, hogy redves, fekete orrcimpáit megmozdította volna, betört a kukoricásba. Mint egy tank! A vastag körök fűszálként tétek ki előle. Mikor eltűnt, a kukoricatábla tetején lassú hullám mutatta árulkodva, merre jár a királyi vad.

János egyszerre négykézlábra ugrott és verő szívvel figyelte a hajnali jelenést. Egészen felegyenesedni nem mert, attól félve, hogy a kan visszafordul. Mikor aztán eltűnt a kukoricásban, odaugrott egyik alvó társához. Rázni kezdte az alvót és izgatottan suttogetta:

— István bá! István bá!

A vén kanász orrára húzott subával horkolt a harmatos legelőn. Kinyitotta a szemét:

— He?

— Most gyött le... — suttogetta János.

Az öreg bután nézett rá.

— Mi gyött le?

János lihegve suttogetta:

— A kan!

Az öreg lehányta magáról a subát és talpra ugrott, mintha vasvillával döftek volna oldalba.

— Hun van?

János a kukoricásra mutatott, amely fölött lassan vonult előre a hullám. Ott törte, puszította a kukoricát a vadkan. Az öreg rettentő káromkodást mormogott. Aztán sorba ment és felkölötte a

földön alvókat. Csizmája orrával megúrta őket.

— Hé! Ó! Ó! — mondta, ahogy még katonánakul tanulta a költögetést.

A kanászok félrealudt képpel, álmosan talpraálltak. Mikor megtudták, miről van szó, rövid haditanácsot tartottak.

— Behajtiuk a majorba, — mondta az öreg, miközben szárnyas szemöldökei alatt égő tekintetét egy pillanatra sem vette le a hullámról.

A kukoricás a major udvaránál végződött.

Ha az innesső oldalát elállják, a vad csak egy irányban törhet előre: a major felé.

A feladat nehéznek és izgalmasnak ígérkezett. Leoldották derekukról a kurtanyelű karikás és félkörben körülállták a tábla alját.

Kilencen voltak. Egy intésre olyan állásba helyezkedtek, mint a görög diszkoszvetők. Karjuk, derekuk megfeszült és a karikás újsza nagy körben suhogni kezdett fölöttük.

És egyszerre — mint a sortűz — megdörentek a karikások. A kilenc kanász torkaszakadtából állati hangokat üvöltöttek:

— Háó! Hráá! Háá!

Az ordításba dühös ebscsholás keveredett. A tábla tetején a hullám ijedten megállt. Aztán egyszerre lohoga tört előre. Mikor ezt meglátták az üldözők, még szaporábban kongottak a karikások, mint mélyszavú pisztolylövések és az üvöltés még vadabb lett.

— Háó! Hráá! Háá!

János üvöltött a legjobban. Szeme ki-dülledt, arca lángolt, szíve ijedten vert az izgalomtól.

A vadkan berohant a major udvarára. Egy dühös kutyát, amely csattogó állkapocsokkal ugrott az orrára, ölnyi magasságra dobott a levegőbe agyarával és az eb borzalmasan felhasított ágyékkal vinnogyva terült el a földön. A vadkan, miközben a homályos udvaron a menekülés útját kereste, berohant a sertésszállás kerítéséi közé. János abban a pillanatban ott termett és benyomta utána a kaput.

A vadkan beleugrott a csapdába. A kanászok körülállták a kerítést és diadalordításban törtek ki.

Most iszonyú küzdelem kezdődött a kan és a kerítés élesre ácsolt gerendái között. Mikor a kan észrevette, hogy egyik oldalról sincs menekülés, nekirohant a kerítésnek, fejét a gerendák közé ékelte és minden erejét összeszedve, szét akarta feszíteni a gerendákat. Csülkei mély sebeket hasítottak a földön, de a gerendák erősebbek voltak. Két-három ilyen kísérlet után az állat feladta a küzdelmet. Ahogy mozdulatlanul állott a karám közepén, füléből és felrepedt orrcimpáiból sűrű fekete vér csepegett. Bozontos, fekete tömege olyan volt, mint a visszafojtott rettentő indulat.

A majorbeli népség felkelt és bómész-kodva állta körül az állat. Kendőbe burkolózva, lógó frizurával kiött az ispánné is. Kimondta a halálos ítéletet:

— Holnap reggel itthon lesz az uram és agyonlövi. Addig őrizték.

A vad, mintha megértette volna az emberi szavakat, acsarkodva rontott megint a gerendáknak. De most is véresen fordult vissza.

Az ispánné elmondatta magának a különös vadászati történetét és jutalmul borhozatott a kanászoknak.

— Te külön öt forintot kapsz majd az uramtól, — fordult Jánoshoz.

János egész nap vidáman kongatott karikásáival a legelőn. Képzetele a közeli vásár sátrai körül tekergett és az öt pengőt különféle dolgokra tervelte. Bicskára, bajuszpedrőre, kis kerek tükkörre, mézeskalácsszívre, gémtollra, suhogós nádpálcára, harmonikára, komédiák titkaira, lacikonnyhák sistorgő pecsenyéjére, karcos borára. Annyi minden lehetősége tárult elébe a vásárlásnak, hogy szinte megszedült tőle. Még sohasem volt költeni való öt pengője. Mikor este leheverték aludni, boldogan hűnyta le a szemét.

És ekkor megjelent gondolatában a vadkan. Ahogy ott állott sötétben a karám közepén, félelmetes gerjedelemmel, a menekülés vágyától rérezve! A vékony, kamásis ispánra gondolt, akinek idegen nevet sohasem tudta megtanulni és akit — maga sem tudja, miért — gyűlölt. Arra gondolt, hogy ez a sóvány, rosszképű ember holnap reggel a kerítés mellett arcához fogja emelni vadászfegyverét és három lépésről szűgön lövi a vadkant, mely elbődülve fog összerogyani a lövés alatt.

A gyilkosság irtózata fogta el. A halálra ítélt vadkanban valami homályos ösztönrel egy ismeretlen istenség gyilkolását látta és egy gondolata azt parancsolta, hogy a vadkant, az öreg erdőik remek vadját, a szabadság szülöttét meg kell mentenie a kerítésekből és az idegen nevű ispán gyáva fegyverétől. Kínzó lelkiismeretfurdalást érzett, hogy a vadkant ő zárta be.

Majd egyszerre visszaszállt a képzelete a vásári holmikra, a bicskára, a bajuszpedrőre, a kis kerek tükkörre, a gémtollra, minden boldogságra és a vadkanról megfeledkezett. Ezeknek az izgalmas édes kábulatában már-már elaludt.

De újra széfoszlott előtte a vásár tarka képe és lehűnyt szemének sötétségében baljóslatúan villant meg két fehér agyar. Hiába akart menekülni e látomástól. Az állat elborult tekintete kísértetiesen szegeződött rá. Rettentő könyörgés volt e sötét tekintetben.

Megriadva ült fel és kezefejével hideg verejtéket terült le a homlokáról.

Már késő éjszaka volt.

És János egy-két perc múlva elkínozva és lüktető szívvel a sertésszállás körül ólálkodott.

A karám közepén a gyenge csillagfényben sötétben, félelmetesen, mozdulatlanul állott a vadkan.

János lassan felnyitotta a kaput. A vadkan egy ideig még mozdulatlanul maradt, aztán ösztönösen a nyitott kapu felé indult. Mikor már kívül volt, még nem tudta, hogy újra szabad lesz és csak lépésben haladt a szerű felé. Mint fekete árnyék állott meg a szerű világító fölött. Ott egyszerre megérezte a szabadságot és rohanni kezdett a sötétségbe. Rohanni, rohanni!

János a kerítés mellett lapulva, visszafojtott lélekzettel fűlet a távolodó zajra. A néma éjszakában mint a szívverés dobogott a föld, amerre mámorosan vágatott a menekülő vad.

Asszony az erdőn

Dudorászva jött lefelé a hegyi-ösvényen, járása tánc. Törökország köntöse enyhén fodrozódott karcú alakján, ahogy a párrányosan áthaladt. Meg-megállt és hallgatódzott. Ajkán merengő mosoly. Kék szemén: a lelke ült. A páfrányoson reszkedett a fenyő, a málnabokrok zöldjén ápiroslott a csilingelő málnaszem édes-hamvasan; vaddarász döngött, színes pillangók zirenő szárnya szivárványlott a napon. Szinte ropogott a vad bürök, majd szétvetette szárát a duzzadó kövérség, a termő nyár ereje gerjedezett benne és mindenben. Az ő szívében is... Arany-fekete dongókirály húzott el egy napsugáron, dongása távoli orgonaszó, — ahogy az ő lelke is énekel... A fák koronáján aranyzölden tört át a fenyő: az álmodók ilyen sejtelmések és remegők...
Nesz rezgettette föl.

— Kezét csókolom — nevetett rá valaki a sűrűből.

Suhogott az avar, recsents az ág, mint a száraz percc. Aztán szétvonódott a lombfüggöny s az erdőtisztásra lépett a vadász. — De megjedtem! — pirult el az asszonyka hirtelen. — A gróf úr... Szép szöke fiú volt. Magas, nyulánk, szinte nőies. Hódító típus. Az asszony egy pillanatra rajtafelejtette a szemét.

— Bocsánat — hajlott meg a gróf könynyedén. — Valami torzonborz vadat vártam s lám, a világ legszebb nője áll előttem. Az asszony zavarba jött.

— Nem szabad, — húzta vissza kicsi, fehér kezét.
De rajta égett már a csók.
— Mit keres itt, nagyszágos asszonyom? — segítette ki a zavarából. — Nagy vadak is járnak erre... Nem fél?

— Nem, — ingatta fejét mosolyogva.
De kék szeme tükrében valami szorongás árnyéklott.
— Van itt medve, vaddisznó, farkas és hiúz is akad, — hunyorgott rá a gróf. — Aztán meg magam is itt vagyok, — nevetett föl vidáman. — Nem fél?

Ismerte híréből a grófot s tudta, hogy előtte áll a férjfenevad.

— Mitől félnék? — mondta nyugodtan.
— Ismernek az állatok és nem bántanak.

— Bizonyosan tudják, hogy a főerdész felesége, — incselkedett vele.

— Szeretem őket és megértetek, — felelte élénken. — Találkoztam már medvével is a málnavészen, de csak rámnézett, morgott valamit s tovább lakomázott. Vaddisznót is láttam a tölgyerdőben, ott makkozott az őt kis malacával. A nagy szarvasbikát is jól ismerem. Már korá reggel feni agancsát a fa derekán, úgy kér, hogy vigyem ki a szokott csemegéjét...
— És mit visz neki? — kérdezte a gróf meglepetve.

— Sós korpát... És ilyenkor körülvesz az egész társaság. Az őszuták a tenyeremből habarják ki a csemegét. Nagy, szelid szemükkel úgy tudnak nézni.

— Erdekes, — tündődött el a gróf egy pillanatra. — Ezzel tölti az idejét?
— Házi dolgaimat leszámítva, — bólintott a főerdész. — Ketten vagyunk az urammal, s nincs sok leendőm. Ő amúgy is az erdőt bujja szüntelen...
— Nem únja magát egyedül? Egy ilyen szép asszony...
— Az erdőn? Ezer titok és rejtelem vesz körül, — gyúlt fel az asszony tiszta tekintete. — Az erdő! Ezer lelke van...
— Akár a nőnek, — bókkolt a gróf finoman.

Fölfelé haladtak az égett erdő szélén. Az asszony szorongása megszűnt s figyelte loppal a híres nőcsábítót. Elmosolyodott.
— És a gróf úr?
— Én? — legyintett egykedvűen. — Csavargok széjjel a világban, szinte céltalanul. Unom már az életet...
— Miért nem nősül meg? — kérdezte hirtelen.

— Megnősülni? — nevetett a gróf. — Nem kapok olyan asszonyt...
— Milyet? — nézett rá a főerdésznek kacérkodva.
— Magam sem tudom, — paskolta lovaglóostorával a bokrokat.
— Hm... Olyan válogatós?
A férfi fölkapta a fejét kihívóan.
— Az vagyok. De semmi mást, csak egy igazán tisztalelkű nőt akarnék, asszonyom...
— És nincs?!

— Még nem találtam, — mondta tompán.
— Utálom a sok hazug csókot. Szerelem? Azt hiszem, nincs is igaz szerelem...
— Dehogy nincs, — sóhajtott az asszony öntudatlanul.

Szálerdőbe értek. Komoran álltak az óriás fák. Mély csend. A lekoppanó falevél is visszhangot ver benne. Az asszony öszszerezett, de tovább ment a gróffal, mintegy öntudatlanul. A vörhenyes avar suhogott alattuk, porzott a rög, nyisszent a kavics s tompán csiszorgott a kődarab.
— Szóval: bevallja, hogy szereti az urát, — csillantotta rá játékos szemét a gróf kaján-kesernyésen.

— Miért ne szeretném? — rebkent föl az asszony pillantása. — Vagy olyan különös ez?

— Az ura folyton az erdőt bujja.
— Az a kötelessége. Azért fzetik...
— Ez igaz. De maga megelégszik ennyivel?

— Meg. Pedig sokszor még éjjel is az erdőt járja...
— Éjjel? És minek?
— A vadorzókat lesi...
— Hátha ezalatt egy vadorzó... esetleg én... szemet vetne a feleségére és lesbe állna az erdőszlak előtt?

— Ő, ez nem történhetik meg, — nevetett az asszony didergősen. — A vaddalományra vigyázni kell, de a tisztességes asszonyra nem...
— És ha mégis? — hunyorított a szürke szem.

— Nem lehet.
A gróf arca áttűzesedett.

— Miért ne lehetne? — fogta meg az asszony kezét hirtelen. — Itt él az erdőn, az Isten háta mögött, szinte eltemetve. Ez nem magának való élet! Maga szép és ragyogó, páralan és kivételes asszony, magának nem ez a hely való... Ragyogni! Tündökölni! Fényes estélyek, színház, művészet... pezsgő, ékszer, drága ruha, pénz, boldogság, szerelem... ahogy a többi él... a többi szép asszony...
Akarja ezt?

Az asszony arca elfehéredett.

— Nem — húzta vissza a kezét.
A férfi szembogara kinyílt s aranyzöld cikázás robbant ki a közepéből. A csókéhség fénye.

— Akarom!... Szeressen... Legyen az enyém... Jöjjön velem... Boldogá téstem!

Megfogta az asszonyt a férfivágy forrósága. Egy pillanatra lehunyt szemmel állt, de aztán felocsudott.
Megrázkódott és hátralépett.

Disz-ágypárna

Leírása kézimunkarovatunkban

— Boldog vagyok... ó, én boldog vagyok!
nevetett föl idegesen. — Szeretem az uramat...

— Nem hiszem!

— De igen, — aludt ki ajkán a mosoly.
— Es bűcsüöm az a gróf úrtól. Nagyon kérem, menjen el...
Alvinczy eleje állt.

— Nem megyek! — tárta szét a karját szenvedélyesen. — Már rég szeretem, csak nem volt még alkalmam, hogy megmondhassam... Szeretem!

Az asszony nézése megszigorodott.

— Mit akar tőlem? — kérdezte hidegen.
— Csókoljon meg! Haggya föl az urat...

— Volna lelke? — rajzotódott ki ajka körül a gúnny. — Mit csinálna szegényke egyedül az erdőn? Nem sajnálná? Látni, önnök milliói vannak, neki pedig csak én vagyok az egyetlen kincse... s mégis elvenne tőle...

— Az erősebbé a jog...

— De ő az erősebb, — nézte merőn.

— Honnan tudja? — kacagott Alvinczy hitetlenül.

— Ezt mi, nők megérezzük, külön ösztönnünk van erre, — húzta föl a szájszűcs két följénese. — Es aztán van még az ösztönnél is egy hatalmasabb valami... Isten vele, gróf úr!
De nem engedte.

— Még egy szóra, — vert a pillája selymesen. — Legalább azt mondja meg, hogy remélhetek-e?

Az asszony arca bíborba szökött.

— Mondja, mit akar tőlem?... Vagy azt hiszi, hogy valami erdei vadrózsza vagyok, kit feltűzhet a gomblyukába?

— Imádom!...

Nész rezent. Az asszony félresiklott a gróf elől, majd hátraugrott és kiegyenesedett.

— Ne nyuljon hozzám! — kiáltott rá szikrázó indulattal. — Megmondom az uramnak és lelővi, mint a kuttyát... Mit gondol, ki vagyok én?!

— Bocsnát, — hült le a gróf.

— Prédának néz, mint a többi... Most ez egyszer tévedett, gróf úr! Van nekem uram, aki különb mindenkinél... Úr ön? Szoknyavadász!

A gróf belesápadt.

— Sajnos, nem vehetek asszonyon elég-tételt... — tördelte rekedten. — Majd másként...

Az asszony megnézte keményen, majd fölnevetett élesen.

— Ön? Elégtételt? Tessék. Csapja el az uramat. Ezek után kitélik... — mondta följénese. — Vagy tudja mit, gróf úr? Holnap maradjon otthon! Bemegy az uram a kastélyba, hogy számonkérje a cselekedetét...

A gróf meghajolt.

— Ahogy méltóztatik... de...

Nézte a földet, viaskodott magával s fölébredt benne a jólneveltség, a született úri vér.

— Bocsnáson meg, asszonyom, — követte meg őszintén. — Megérdemeltem a leckét s fogadom, hogy soha többé. Végtelenül restellem, hogy megtörtént. Kérem, fogadja legmélyebb tiszteletemet és becsülésemet...

Köszönt és a sűrűbe tűnt szegyenülten.

Az asszony várt még egy pillanatot, aztán az östönnyre lépett, de visszatoppant.

... Ott állt az ura a fa mögött. Arca sőtét. A szeme jégdarab. Akkor engedte le éppen a fejverét...

— Jöttem a havasokból, megláttalak a gróffal s végighallgattam mindent akaratlanul — szólt meg restelkedve. Egyetlen lövéssel öltelek volna meg mindkettőtök... Gyere, csókolj meg, egyetlenem.

Varázspálca

Tom Macklin vagy egy tucatnyi ujság hirdetései rovatát átböngészte, amikor megakadt a szeme a következő szövegen:

„Vállalkozókedvű, vidám természetű fiatalember, aki ért a szórakoztatáshoz, jól fizetett állást kaphat. Jó megjelenés, alkalmazkodási képesség, talpraesett szellem és humor meghíváztatik. Jelentkezés: Louisville-Str. 7., Williamson.”

— Végre valami kedvemre való! — állapította meg tárgyilagosan Tom. S három perccel később már vitte az autóbusz az előkelő Louisville-Street felé.

A Louisville 7. szám alatt hatalmas gyönyörű bankpalota felé vittrott a Williamson-név. Egy diplomata külsejű titkár fogadta Tom Macklint.

— Az ujsághirdetés miatt jött? Hm... tud ön kukorékolni?

Tom edzett állaskereső volt. Válasz helyett hangosot kukorékol, úgyhogy az ajtó egyszerre megtelt kíváncsiakkal.

— Nagyon jól! — bólintott a titkár. — Ugatni is tud különböző hangnemben?

Tom megkezdte a mutatónyát, ami körülbelül egy kutyakiállítás teljes hangsúlyát kívánta. A produkciónak határozott sikere volt az összeseregülő bankalkalmazottak között. Itt-ott bártoralan taps is felhangzott.

— Mi az ön eredeti foglalkozása?

Tom nagyot nyelt. Mondom, edzett állaskereső volt:

— Artista vagyok, — felelte aztán habozás nélkül. — Állatimitátor.

— Álljon négykézláb és fusson körbe is háromszor a szobán.

A fiatalemberben felébredt az önérzet.

— Ingeny nem csinálom meg.

— Nem kívánjuk ingeny. Ezért a próbáért éppen úgy megkapja azt az öt dollárját, amennyi a napidija lenne alkalmaztatása esetén... Mutassa meg, mekkorát tud helyből ugrani magasságban..., mondjuk, ha majmot vagy bolhát utánozna.

Tom megmutatta. Hála sportképzettségének, átugratta az asztalt s az egyetemi diákmulatságok összes vidám élményeit felidézve emlékezetében, sikerült állatutánzatokkal szolgálni. Különösen nagy sikere volt, amikor letépte a lámpaernyőt és fejezre illesztve, jóízűen enni kezdte a burkolópapír felőli foszlányait.

— Önt alkalmazzuk, — jelentette ki a titkár. — Jelentkezze a pénztárnál az öt dollárjáért és délután szolgálatba léphet. — Szabad tudnom, melyik cirkuszban fogok dolgozni?

— Cirkuszról szó sincsen. Ön Williamson vezérigazgató kisgyermekét fogja mulatni.

— Ah, imádom a kisgyermekeket! — jelentette ki Tom, a kétszeres doktor.

A kis Williamson-baby, alig három éves, elkényeztetett apróság volt. Nem hagyta fűrészeni és öltöztetni magát s ami még későbbéjébb volt, semmiképp sem akart enni. Halálra keserítette szüleit, nevelőit és a személyzetet macaksságával. A kövér Williamson vezérigazgató mindennel megpróbálkozott, hogy jó kedvre derítse a kis Maudot, de mindössze egyszer ért el eredményt, amikor Mr. Williamson megbotlott a szőnyegben és szörnyű káromkodással hasraesett. Akkor a kis Maud elmosolyodott és aznap megkóstolta a tejbegrizt is...

Innen támadt a gondolat, hogy az apró lányka unatkozik és ezért van benne ez a makacs közömbösség. Így került Tom Macklin Williamson házába.

— Szép kilátások! — füttyentett a kétszeres doktor, amikor délután új állása körülményeivel megismerkedett. — Mindenesetre hasznos előtanulmányokat végezhetek a „Szülők és gyermekek lélektana” című könyvem számára...

A bemutatkozó várakozáson felül sikerült. Mr. és Mrs. Williamson el volt ragadtatva az eredménytől. Tom állathangokat hallott, ügyesen egyensúlyozta szalmakalapját és sétálpalcáját az orrán, bukfenceket vetett s végül egy részeg pinguin bukdácsolásával olyan jókedvre derítette a kis Maudot, hogy kacagott, tapsikált apró kezeivel s ellenállás nélkül túrte, hogy megetessék. Másnap reggel a fürdőszobában kellett Tomnak produkálnia magát és tízpercnyi nehéz erőfeszítéssel sikerült olyan jókedvre deríteni a lánykát, hogy a fürdő megpróbáltatásait is elviselte. De délután egy felőrába került az eredmény, harmadnap másfél óra kemény munkájára volt már szükség és egy héttel később felnapí megfeszített igyekezet sem bírta megnevetetni Maudot.

— Szívesen felemelem a tisztelődíjat! — jegyezte meg kétségbeesetten a vezérigazgató.

Tom ismét nekidurálta magát, de újabb félóra multán kénytelen volt beismerni, hogy reménytelen a helyzet.

— Próbáljon valami különleges mókás dolgot, — biztatták a szülők.

Tom bemutatta a jókedvű jegesmedvét, összerágott egy pár téli kesztyűt, tintával kente be orrát-száját.

— Mozgassa a fült! — tanácsolta a dajka.

Tom mozgatta. De minden hiába. A fiatalember vért izzadt, közben Williamson is elveszítette a türelmét:

— Ugyáltszik, az ön módszere sem helyes! — jegyezte meg szárazon.

Tom remegett a haragtól:

— Mr. Williamson, — kiáltotta, — az én módszeremről beszél? Nos, hát az én gyermeknevelő módszerem egészen más. Nézzen ide...

Ezzel felkapta a mutatónyáinál használt vékony sétálpalcát, a térére fektette a kis Maudot és alapon elnáspángolta.

Óriási botrány támadt. Mrs. Williamson, a dajka és a nőrsz elajult. Mr. Williamson szeme szikrázott, a személyzet összesereglett. Tom nem várta meg, amíg kiröptik, hanem ott hagyva vagonátgyait: a kalapját és a sétabotját, rövid úton elhagyta a Williamson-palotát. Örökre.

Három nappal később azonban, legnagyobb meglepetésére, ötszáz dollárt kapott.

— A módszere, fiatalember, — így szólt a kísérőlevél, — nem valami kíméletes, de a hatása tagadhatatlan, Maud azóta semmiféle komédiát nem csinál fürdetésnél és az étkezésnél. Ha itt-ott ellenállni vagy rosszkedni próbál, elég megmutatni neki az ön itthagytott szalmakalapját és a sétálpalcát, egyszerre kezés bárány lesz belőle... Éppen ezért arra kérem, ajándékozza nekünk ezeket a holmikát, kárpótásul küldöm ezt az összeget és fogadja...

Dr. Tom Macklin jókedvűen gyűrte zsebébe a pénzt.

Egy hónap multva megjelent a könyve. Az első tiszteletpéldányt Mr. Williamson kapta.

M. Gilbert. Ford.: Vécsey Ló

Zörgő KELENGYE FOGALOM

BUDAPEST. IV., DEÁK FERENC-UTCA 19.

MEGJÖTT JULIS

A muskátilis, rózsafás őrháznál találkoztak.

A lány akkor szállt le a nagyokat fűző vonatról. Kezében kis batyú piroslott. Amint a legényt meglátta, akaratlanul a háta mögé dugta balkarját. Mintha láthatatlan mélységekbe akarná rejtetni, remegve toltá egyre hátrább. Közben a piros, sárgaszélű batyúval vidáman hadonászott. És úgy nézett a legényre, mintha a mezők kékségéből ugrott volna váratlanul elébe. A legény erősszájú, nevetőbajszú arca vas-keményre meredt a viszontlátás pillanatában. Rácsodálkozott a lány különösen csillogó szemére. És első látásra megállapította, hogy az arc sápadt, mint az őszéji hold fénye. A mosoly hideg rajta, mint a zuzmara.

A lány szólalt meg először. Hangja úgy csikorgott, mint a téli hó a csizma alatt. — Jó, hogy találkoztunk, István. Jó, hogy várt.

— Jó, — sóhajtotta teli tudóval a legény és a szeme úgy futkosott a lány balkarja körül, mint a villám. Kereste a kar édes, meleg húsát. A körmök kerekességét. Píllantása csaknem átfúrta a lány testét. Virágszagú, langyos délután volt. Mintha édes, meleg tej ömlött volna az égből a mindenségre. A füvek izzasan szűrcsölték a fényt. A fák bronzarany leveleket dobálták a rögökre. Az őszi virágok csokrokba gyűlve csillogtatták tarkaságukat a lilázó mezőkön.

— István, — hűnyta le lassan a szemét a lány, — amikor az ujjamra húzta a jeggyűrűt, megesküdtem, hogy attól az aranykarikától soha meg nem válok. És most, mégsem viselem a maga gyűrűjét.

— Tudom, — törölte meg homlokát a legény, mely egyszerre haramatos lett a vevőtejtől s egyre az eldugott bal kart leste.

— Gyűrű nélkül nem lehetek a felesége, — nézett a lány most a messzeségbe és hirtelen előretartotta bal kezét, a legény elé.

Torokfojtogató csend zuhant hirtelen rájuk. A lány előtt elkormosodott a világ. S egyszerre arra gondolt, hogy ezt a nevetőbajszú legényt szerette a világon legjobban, aki most fogvacogva áll előtte és nem tud kiszorítani a száján egyetlen szót sem. Ez a legény udvarolt neki esztendőkönn át. Ez vitte bálakba. Ez dalolt esténként a tanyájuknál. Ez kérte meg illendően és választott számára karikagyűrűt Péter-Pálkor. Mert akkor volt a törvényes kézfogójuk. Azután, a boldogságtól szédülten munkába álltak kettesben, hogy megkeressék télire a kenyerüket. Egy bandába, egy géphez szegődtek. A legény etető lett a cséplőgépnél. Ő pedig a kévéket vagdosta egy irdatlan kés-félével mellette. Akkor történt, amikor egy vizes kéve került a dob iszonyú hasába és az rekedt böggessel várta a következő kévéfalatot, hogy ez a legény egy piros almát nyújtott neki.

A csend egyre ijesztőbb. A legény nézi a gyűrűtlen balkart, az ujjakat. És csurorogó koponyájában villámgyorsan végigcsikkan az almadobás sora.

Halalos sikoltás hallatszott. Utána véres hullott a kévére. A dob felordított a vérszagra és az új falatra. Az emberek rémülten eldobálták a villákat. A porosarcú

lányok sírva néztek a magasba. A gépész ordítva rohant a szélesen himbálózó szíjnak, hogy lenyomja a kerékről. A bandagazda rekedten káromkodott. Ő pedig visszarántotta a halálból a lányt. Balkarját összeszorította és kiabált, hogy hozzák a mentőladát. Aztán kocsiira került az ájult lány. Lóhalálban vágattak vele a kórházba.

— Félkézzelem nem tudok kenyeret dagasztani, — nézett a lány szomorúan a legény szürke szemébe. — Nem tudnék mosni, takarítani. Csak teher lennék a nyakán. Tanyára olyan asszony való, aki bírja a dolgot, nem aki még a haját sem tudja megfésülni. Azért azt mondom, István, keressen magának olyan asszonynakvalót, akinek épséges mind a két keze. Aki tud fejni, libát tömni. Velem meg ne törődjék.

Zokogtak a szavak a lány fogai közt. Az ajkuk összefacsarodtak a remegésben. A szőlősok úgy dobogtak a legény szívében, mint amikor ló rugdossa a bordákat.

— Isten áldja meg, István, — nyújtotta a végén az ép kezét búcsúra.

A legény megfogta a kórházban kihéjeredett kezét. Beleszorította hatalmas, földszínű markába. Körülölelte erős ujjával. — Elmondtal mindent Julis? — kérdezte rekedten.

— El, — lóbálta meg piros batyúját a lány. — És maga ne is emlegesse, hogy így is csak elvesz. Tudom, magából most a sajnálat szól. Azért akar biztatni, mert sajnál. De később ügyis rámná. Megutálna a fél karomért, a tehetetlenségemért. Azért lesz jó, ha még most, szépen, csendesen szétmegyünk.

— Csakhogy én nem válok ám Julis, mert én félkarosam is szeretlek, — húzta magához az ép karjánál fogva a legény a lányt és a rozsdás sínre mutatott. — Oszta ha nem jössz hozzám, istennáriaügyességem, idetartom a kezemfejt a vasra, oszt a legelső vonattal levágotom.

— Azért beszélek így, mert sajnál, — állt sápadtan a lány és egy könny sem jött ki a szeméből. — Pedig hiába minden szava. Kéz nélkül, gyűrű nélkül nem mehetek magához soha.

— Várj egy cseppet Julis, — kotorászott a zsebében a legény és akadozva nekikezdett a szónak. — Mikor vége lett a nagy bajnak, oszt téged elvittek, megállt minden. A gép nem ment tovább. Hanem nekifogtunk mindnyájan a géppéssel. Szétszedtük, meg kitakarítottuk az egészet. Oszta akkor, ahogy ott törőlgöttem, meg kutattam, megtaláltam a gyűrűdet. Itt van, — húzta gyorsan elő. — Magammal hordom azóta, hogy újra az ujjadra húzhasam.

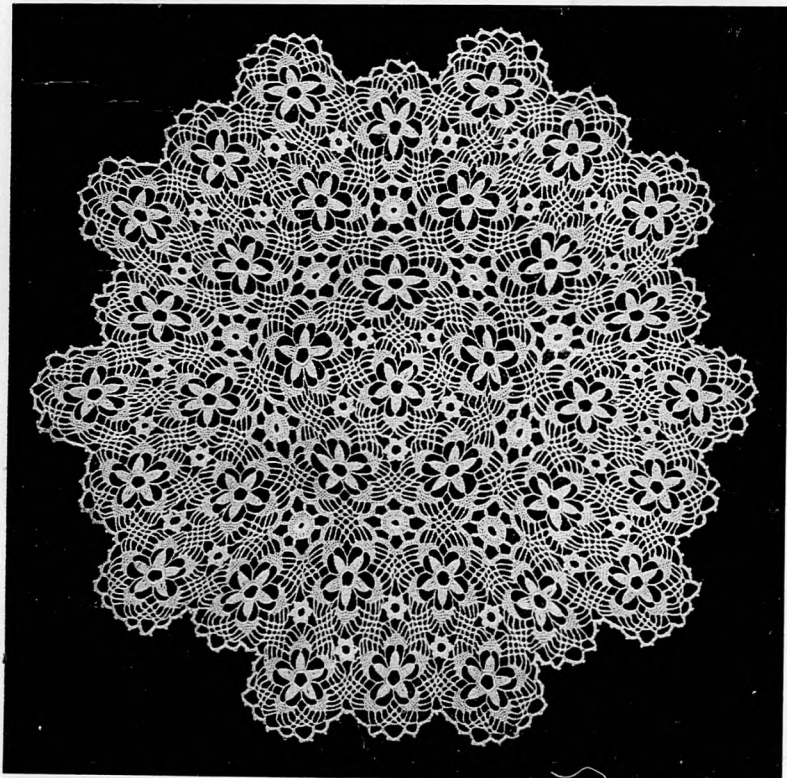
A lány előretartotta balkarját, melyet csuklóig erő ruha borított.

— Az én ujjaim fából vannak, — mutatott a kesztyűs kézfeje. — Az ilyen ujjra nem való karikagyűrű.

A legény tapogatni kezdte a szerencsétlen kart. Megérezte, hogy meleg, puha hús helyett száj, meg vas ott könyökig minden. Aztán hirtelen megragadta a fehérkesztyűs ujjakat. Óvatosan, mintha selyemszálát húzna, maga elé, közelebb hozta. És lassan, vigyázva, felhúzta a faujjra a csillogó aranykarikát.

— Ne félj, Julisom, megdagaszod te fakézzelem is a kenyeret, — ölelte magához a lányt és vitte féltő, igaz szerelemmel, a nyárfa felé.

A fák bronzarany leveleket dobálták utánuk. S az őszi virágok szíromkendővel intettek feléjük a mezőkről.

Horgolt csipketerítő

Kozocsa Mihályné terve

GYOMAY GYÖRGY

Ami a lányos mamának

TUDNI KELL

Nehéz ma lánynak, de nehezebb: lányos mamának lenni. A lányos mamától ma félnek a fiatal emberek. Nem mintha ijesztebb lenne a mai lányos mama, sőt! Sokkal bájosabbak és fiatalabbak a mai mamák, dehát mégiscsak mamák, vagyis anyósjelöltek. A fiatal emberek pedig ma a legtöbb esetben nem óhajtanak nőülni. Nem léhaságból — mint a legtöbbben vádolják őket. Elsősorban a megváltozott viszonyokban találjuk az okot, másodsorban magukban a lányokban. Azelőtt a férfi tanulmányainak elvégzése után azonnal elhelyezkedett és pár esztendő alatt már olyan helyzetre került, hogy nyugodtan gondolhatott családalapításra. A lányos házak „szurjain” nyugodtan választhatta bármelyik kislányát. Ritkább volt akkor az „intellektuel”, de valamennyi tudott kis-esse zongorázni, rajzolgatni, festegetni, eszegetek németül és franciául, sokat kézimunkáztak, varrogattak és főként valóban tudtak főzni. Azelőtt nem volt az szégyen, ha egy mama egy fiatal embert „megfogni” iparkodott a lányának. Ezt a természetes anyai iparkodást senki se vette rossz néven. Abban az időben ugyanis az udvarlás majdnem minden esetben házassággal végződött. A férfiak ma gyanakvóak és bizalmatlanok. Minden leányban titkos menyasszonyjelöltet szimatolnak és éppen ezért a valóban feleségnek való anyagtól, a szülői házból élő, férjhez menni iparkodó urilány-típustól félnek a legjobban. Ezért választanak gyakrabban a foglalkozással bíró, önálló életet élő nők közül társat. Ezzel a típussal szemben kevésbé elővigyázatos a mai férfi. Barátság címén gyakran enged közel magához és amikor a legkevésbé érzi magát veszélyben, többnyire akkor esik bele a félve került házasságba. Ez az oka, hogy ma olyan sok urilány mutatja másnak magát, mint amilyen valóban. Azért formálnak magukból idegen egyéniségeket, hogy olyanoknak látszanak, amilyeneknek gondolják a női, aki lekötötte a férfi érdeklődését. Bizony, ha megkapar-nók a feketéket és piros körmöket, nagyon sok esetben találunk alatta tiszta nagy vágyakozást a becsületel polgári élet, a feleség- és anyaszerep után!

A mai férfi fokozottabb élettempója és robotja közben pihenést és felüdülést keres a női társaságban. Ezért vágyik könnyedségre, de nem könnyűségre, ahogyan azt a legtöbb nő helytelenül értelmezi. A házasságot — és ennél fogva a szolid urilányok társaságát — kerülő férfi is tudat alatt tisztaságra és megbízhatóságra vágyik. Ezért hallani annyiszor a férfiak-tól: „borzasztó, hogy nincsenek már urilányok!”

A látszat a mai lányok ellen szól. Pedig nagyon sok esetben igazuk azoknak a férfiaknak és idősebb hölgyeknek, akik olyan eltévelyen nyilatkoznak a mai fiatalokról. Nem veszik tekintetbe a megváltozott viszonyokat és nem élik bele magukat a mai fiatalok helyzetébe. A régi lányság átlátszóan egyszerű, rövid átmenet volt, míg a mai komplikációkkal telt, zavaros bizonytalanság. Harc a létért, a kenyérért és harc a boldogságért. Nehéz ma fiatalnak, nehéz ma lánynak lenni. Ez a lány úgy cseperedett fel, hogy egyebet se látott küzdelemlél. Szinte természetesnek találja, hogy mindenért harcolni és taktikázni kell. De mit mondjanak a mamák, akiknek olyan sima, egy-

szzerű és természetes volt a révbefutásuk és ezért nem tudnak beleilleszkedni a mai hangba, szokásokba, bizonytalanságba? Mert ha nehéz a mai leánynak eltalálni a hangot, ami modern és mégsem léha, könnyed és természetes, de mégsem könnyű, talán még nehezebb a mai anyának megérteni a lányát és ezzel a megértéssel segítőtársává, sőt barátinőjévé felküzdeni magát.

Legjobban azonban példákval lehet illusztrálni. Huszonhatéves, diplomás lányismerősöm nem tudott tanárnői állást kapni, örült, amikor végre hivatalban helyezkedett el. Huszonhét esztendő korában azután eszébe jutott egyszer, hogy végtére mégis csak nő is, más is van a munkán kívül. Egy kis szórakozás, társaság. Beiratkozott egy jónévtű sportklubba és vasárnaponként kirándult egy turistatársasággal. Így azután szinte észrevétlenül szerzett magának társaságot. A lányok mind hozzá hasonló dolgozó nők voltak, a fiatal emberek persze még nem beérkezett karrierre. Tehát olyanok, akik anyagi okokból félnek a házasságtól, de vágyanak jövedvű és természetes lányok társaságára. Lassan összehangolódtak a társaság és egészen természetesen addott, hogy az egyik lány meghívta ősszel a társaságot és rá került a sor a mi ismerősünkre is. A mama izgalommal várta a vendégeket, hiszen évek óta vágyott arra, hogy az ő lánya is fiatal lány legyen, akinek a kedvéért fiatal emberek járnak a hához. A leány ösztintén elmesélte neki, hogy egyforma baráti jó viszonyban van az egész társasággal, de van két jóbarát,

akik különösen figyelmesek hozzá. „Nem udvarolnak, ez nem divat a mi társaságunkban, de érdeklődnek az életem iránt. A szó teljes értelmében jópajtások!” Persze a mama, aki régi típusú mama volt, rögtön reménykedni kezdett és természetesen ezt a két fiút tüntette ki a legjobbban. Biztosan jót akart, mégis túlzott anyai igyekezetével sokat rontott a lánya dolgán. Kiténtető kedvessége gyanakvóvá tette a fiatal embereket. És még nagyobb hibát is elkövetett. A lánya tudta nélkül meghívta őket más alkalomra is, vasárnapra. Csak a két jóbarátot. Kiténtő vasorát adott, mire a fiúk még tartózkodóbbakká váltak és feltűnően más leánnyal kezdtek foglalkozni. Nehogy azt gondolják, hogy nekik komoly szándékaik vannak! A lány azonnal megértette a helyzetet, de az anyja nem adott neki igazat. Ő úgy értelmezte a megváltozott viselkedést, hogy a fiúk alkalmasint féltek egymásra és most már csak „ki kell ugratni a nyulat a bokorból, hogy melyik a komolyabb érdeklődő”. Erre azonban nem került sor, mert a mama legnagyobb csodálkozására a két jóbarát együtt maradt ki közülük, sőt az egész turistatársaságból.

Ez a mama úgy akart segíteni a lányának, ahogyan húsz év előtt volt szokás és nem akarta nyitott szemekkel járni lányának elhinni, hogy súlyos hibát követett el. Ha egyformán fogadja az egész társaságot és nem lép fel anyósjelöltnek, hanem ürelemmel várja ki, hogy az idő megérleljen valamit, könnyen válhatott volna valamelyik fiatal ember érdeklődése komoly vonzalomra — idővel.

Hiszen ma még túlzottan kedvesnek se kell lenni a mamának. Sokszor már pusztá megjelenése is feszélyezi a fiatal embereket. A mai anya akkor teszi a legnagyobb szolgálatot a lányának, ha vendéglátása alkalmával magához is hív egy-két korban hozzáillő vendéget és a másik szobában egy csésze tea mellett elbeszélget a saját társaságával. Látszólag nem is törődve azzal, hogyan szórakoznak odaát a fiatalok.

Valószínűnek tartom, hogy ezek az elvek sok mamának nem tetszenek és azt gondolják, hogy nincs igazam, szükség van az ő jelenlétükre is. Hát ne haragudjanak, de — nincs. Nemcsak társaságban, hanem színházban, hangversenyben, jégpályán sem. A mai korban már nincs „gardedám”. Miért is lenne? Ha a mai fiatal lány kenyérkereső pályáján felügyelet nélkül érintkezhet férfikollégáival, miért ne szórakozhatna is felügyelet nélkül férfiakkal? Ehhez azonban természetesen még gyermek és süldő lány korában meg kell építeni etikai nézeteinek alapját. Ha e tekintetben sikerült megbízhatóvá nevelünk, akkor nyugodtan engedhetjük egyedül szórakozni.

De hogy félreértéseink ne legyenek, tisztánom kell, hogy a nemtörődést csak látszólag gondolom. Egy jól nevelt urilány nyugodtan szórakozhat egyedül, de ez nem jelenti azt, hogy egyedül maradjon a problémáival is. És lehet-e őszintébb, jobb barátja egy leánynak az édesanyjánál? A gyermeki tiszteletnél nem kevésbé fontos az édesanya iránt érzett bizalom.

SZILI LEONTIN

Rátétes díszítésű őszi ruha

BÜTYKE nem fáj,
nem látszik,
hisz szabadalmazott
SALLER - CIPÓT VISEL
Petőfi Sándor-utca 14-16. Telefonszám: 186-700

HUNYADY SÁNDOR

LACI

KIS REGÉNY

2.

— Kérem! — felelte udvarias, hűvös tartózkodással Lacika. És úgy ment oda a bőlesőhöz, úgy állt lábujjhegyre, hogy az ernyő alá nézhessen, mint aki szívességet tesz ezzel a nagyoknak.

Sok fehérséget látott, pikétakarót, párnát. És a pólya fehér vászonhuzatán egy parányi, szabálytalanul gömbölyű fejcséket, amely olyan volt, mint egy ferde nyomot bórálma. Olyan lilás, barnás, vöröscs, csunya színű. A baba szívárványos szeme nyitva volt, a szájacskája is. Az állán egy tejszó. Két parányi keze ökölbeszorítva. Lacika nézte a babát, nem tetszett neki. Minek egy ilyen kis haszontalanság miatt auni hű-hó? Fűrődökád, meg mérleg, meg kék selyemszalag, az apró kötött rékli ujába húzva.

Ilona néni megkérdezte:

— Úgy-e, gyönyörű?!

Lacika megérezte ezen a sóvár hangon, hogy Ilona néni nagyon szeretné, ha azt felelnék neki: „Igen, gyönyörű!” Dehát talán éppen ezért válszalagot Lacika hidegen, szinte ellenségesen:

— Semmit sem gyönyörű! Egészen vörös és csunya.

Ilona néni bosszankodva nevetett. Anyu mentegetődzve magyarázni kezdte Ilona nénié:

— Tudod, szívem, ez mindig így van. A gyerekek nem szeretik a pólyásbabákat. Félnék tőlük. Konkurenciát éreznek bennük.

Lacika azonban csökönyösen korrigálta az édesanyját.

— Nem, mama. Én szeretem a pólyásokat, ha szépek. De ez csunya! — és kritikájának megpecsételéseképpen elutasító gesztussal visszalépett a bőlesőtől.

Az ablakra nézett... Legalább azt a rongyos golyát látta volna repülni, amikor hozza a babát, piros csörében tartva a pólya pertiljét.

A vendégek megérkeztek. A Kaposi-ház teli volt.

Lina néni megkérdezte Lacikát:

— Válassz, Laci, hol akarsz aludni? A hátsó verandán, vagy a padlásán?

— Nekem olyan mindegy, Lina néni! A legjobban szeretnék kint aludni a kertben, a mama függőágyában!

Lina néni életrevalónak találta a függőágy ötletét. Csakugyan, a kert sem lenne rossz hálószoba. A csillagos ég, gyönyörű platán, a sötétbe merült vadgesztenyek fekete lombkoronája fölött. Töprengett, hogy a háziak közül kit tegyen ki a kertbe? Kinek az ágyát szabadítsa föl valamelyik vendég számára? Egy pillanatig Palira gondolt, a vejére. Aztán lemondott erről az ötletéről. Pali közeledik a negyvenhez. Hízni kezd, kényelmeskedni kezd. És esetleg az „új vöben“ sem szülné jó vért, ha észrevenné, hogy a jövelete a sok ember közt éppen egy „másik vót“ nyom ki a fedél alól.

Tehát mégis csak Laci!

Ránézett a fúrá:

— Nem félsz? Kint, a szabad ég alatt, sötétben?!

Laci megszólalt a kamaszkor felé közeledő fiúk magas fejangján:

— Mit gondol, Lina néni, mi vagyok én, gyerek? Azonkívül én még gyerekkoromban sem féltém a sötétségtől.

Lina néni tulipán arcán jóízű mosoly nyílt. Mulatott rajta, hogy ez a gyerek úgy beszél a „gyerekkoráról“, mintha már szakálla volna. Hiszen még most is gyerek. Nincs még tizenhárom éves sem. Bár igaz, hogy izmos és „sportos“. Már most szereti a férfias passziókat, az úszást, vívást, lovaglást. Nem múlik el nap, hogy nem is könnyörögne az apjának egy flóbertért.

— Rendben van, Laci, a kertben alhatsz!

— Köszönöm! — felelte a fiú, gavalléros kis meghajlással. Valami büszkeség-féle fogta el. Úgy képzelte, hogy majd őrizni fogja a házat. Résen lesz a sötétben, ha „történne valami“. Bár, sajnós, mi történhetne Kapon? A fiú arra gondolt, hogy jó lenne lopni egy tolvajt. Leütni, gúzsbakótni és reggel unott arccal átadni a ház népének:

— Ez az ember itt bujkál éjjel a bokrok között. Még szerencse, hogy kint aludtam és megfogtam. Isten tudja, hogy mit akartott...!

Dadus összecsapná a kezét: „Jézus! hiszen ez a disznói postagyilkos! Hívják hamar a zsendárokat!...“

Az ég tudja, micsoda szalakat bocsátott

volna még Laci kamasz-fantáziája. ha a terras, ahol Lina nénivel tárgyalt, nem telik meg étellel.

Jött „anyu“. Szép volt. Nyole kilót hízott, három év óta nem is kellett már meleg vidékre utaznia télen. Jött „apu“, Károly bácsival és Pali bácsival. Jött Ilona néni, Margit és Brigitta. És jött Jeanette, a francia kisasszony, a „kis“ Brigittával, akiben már nem lehetett volna meglátni a régi, ferde nyomot, bóralmafejű, csunya, högök kis pólyást. A „kis“ Brigitta is ötéves volt már. A hajában szalag volt, rózsaszín, empír-ruhát viselt, a lábán lakk félcipőt és fehér fuszlelit.

Egyáltalában mindenki olyan vasárnapiasan volt felöltözve ezen a hétköznap délutánon.

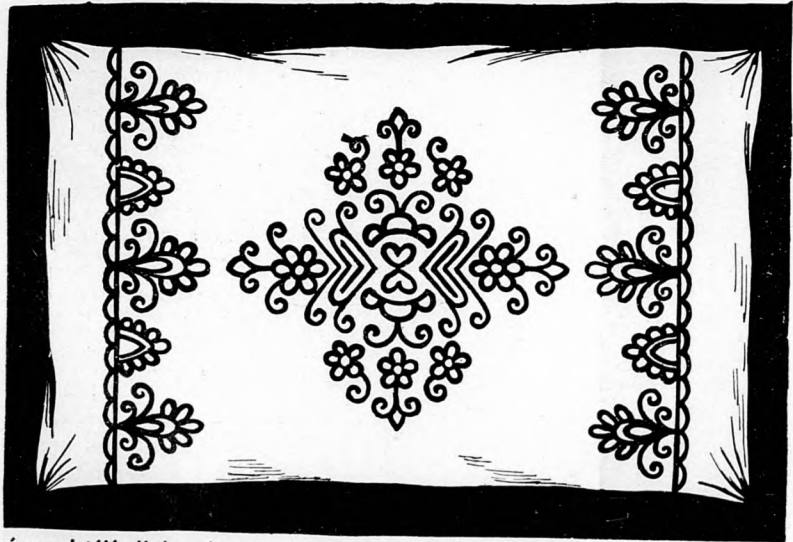
Világos dolog, hogy a nagy kiöltözökded, a virágokkal és a „városi ezüsttel“ megterített, végtelen hosszú uzsonnaasztal, mind a vendégek miatt varázsolta ezt a napot oly különösen ünnepivé Kapon. A fő vendégek Hámosék voltak. Egy nagyon öreg úr és egy nagyon öreg hölgy. Mind a ketten teljesen fehérbajuak. És a fiuk: Hámos György, aki szintén nem lehetett már egészen fiatal. Az ő haláltékán is ezüstösödni kezdett a haj.

Ők két egész szobát kaptak. A két legszébb szobát. A „mellék vendégek“ mind rokokósak: Kaposiak, Takácsok, Hajnalok és Hámosok, a többi helyen voltak összezúfolva.

Az ezüsthalántékú Hámos György — orvos és egyetemi magántanár — Lina néni nagyobbik lányának a vőlegénye volt. És úgy állt az ügy, hogy a lakodalmat másnap tartják meg. Délelőtt lesz az esküvő a templomban. Aztán végigeszik a nagy menyegzői ebédet. Ebéd után pedig minygyárt elutazik a fiatal pár. A gazdasági udvarban, a kút mellett ott állott Hámosék nagy, drappszínű autója, azon fognak kirepülni a világba.

Nem lehet mondani, hogy Laci túlságosan el volt ragadtatva ettől a vendégjárástól. A rendes napi programja összevarodott. Azzal a kis plusszal szemben, hogy a kerti függőágyban alhat, igen sok minusz jelentkezett. Anyunak „alig volt ideje hozzá“. Nem lovagolhatott ki apuval. Sértődve érezte, hogy a háttérbe van szorítva. Holott a „kis“ Brigittát — „Brig“-et, ahogy a családban becézték — az összes idegenek elárasztják szeretetükkel és érdeklődésükkel. Am nem természetes volt. Hiszen az ilyen ünnepi alkalommal, amikor két család a rokoni összeömlés boldog pillanatait éli, nagyon jólesik a lelkeknek, ha valamin „kiélhetik“ benső rajongásukat. És mi lehet az ilyen célra alkalmasabb valami egy ötéves kisleánynál, aki éppen most csücsöri ajkát az első francia szókra. Soha életében nem nyaggatták ennyit a felnőttek tolakodó szeretetük jeleivel „Brig“-et, mint ezekben a napokban. Minden pillanatban hozzározott valaki. Magához szorította és „jaj de édes“ kiáltások közepette apró, nedves pontocskákkal hintette teli az arcát.

Ha „Brig“ véletlenül fiúnak születik, bizonyosan keservesnek találta volna ezt a sok mézes-mázos hízelgést és nyalakodást. De Brig leány volt. Játzott, affektált, színeskedett. Brig megmutatta a vendégeknek, hogy milyen briliáns kis nő. Francia versikéket mondott föl. Énekelt, táncolt, eljátszotta a zongorán, hogy „szeretnék szántani, hat ökröt hajtani...“ Úgy tudott bejönni a szobába az emberek közé, hajában az óriási rózsaszínű szalag-lepkével, a háta mögött Mile Jeanette-tel, mintha kényeskedve mondaná: „itt vagyok, imádjatok!“ És ezt a sajtáságos sugárzást észre is vette mindenki.

Írásos mintájú díványpárna

Leírása kézimunkarovatunkban

— Mint egy kész, kis színész! — zajongtak az összes vendégek.

Egyesegyedül Laci nem volt kormánypárti ebben a nagy lelkesedésben. Ő aztán nem talált semmi elragadót Brig viselkedésében. „Egy ronda, kis, elkényeztetett, nyávogó béka, csak látnak, amikor bög, ha nincs itt senki és a sarokba állítják, mert nem tisztá a keze...”

A nyitott ablakon berepült egy aranycsikós darázs. Hártaszárnya zizegett. Laci félszettel nézte a darazsra, hogy keresi a helyet, ahova leszálljon. Arra gondolt, bár ez a darázs odarepülne Brig orrára és megcsipné. Micsoda vitás lenne rögtön. Hogy rohanna madmazel a szalmiákszeszért, hogy dagadna Brig orra akkorára, mint egy krumpli...!

Az emberi szervezet bámulatos művészetet van megalkotva. Megvan benne az összes fizikai műszerek tökéletessége. A barométer higanyoszlopának, a földrengésszelző készülék ingájának hajszálfinom érzékenysége. Brig is világosan megérezte, hogy a kitárt ablakú, jökedvű emberekkel telítődött, napsugaras szobában van valaki, akire nem terjed ki egyéniségének varázsa. Nem kellett gondolkoznia rajta, hogy kicsoda ez a rossz szellem? — Megmozdult benne valami. És mint ahogy a vas vonzza a mágneset, a tekintete lassan Laci felé fordult.

Lacit az egész ház és a világ minden felöltötte annak látta volna, ami: izmos, kis, barna kamasznak, akinek kurta haja és két trikója van, akinek a vonásai azt árulják el, hogy idővel talán egész csinos fiatalberré fog fejlődni.

Brig a sántát látta meg Laciban. Magát az ördögöt. De — milyen furcsa — ez ördögi mellett valami angyalit is. „Ő nem szeret engem! Nem tetszem neki!” — érezte teljes, világos határozottsággal Brig. És ez rettenetesen fájt. Sokkal jobban, mint amilyen fájdalmat egymagában a hiúság okozhat egy női szívben.

A kislány megpróbálta fölvenni a küzdelmet balsorsa ellen. Minden kacér kis mörkölésére, mosolygására és kacintására az ablak felé repült, ahol a fiú állt, nekítámaszkodva a párkánynak. Laci szeme változatlan gyönyörrel hunyorgott, mint aki nagyon csúnyákat gondol magában.

Ez borzasztó volt. Brig szívében elkezdett valami nagyon fájdalmas húr sajogni. Azt érezte, hogy odaadná mindenét a kétkörös fiú szemének egyetlen „másféle” pillantásáért. Először elszomorodott, aztán elöntötte a csalódás. A szája lefelé görbült, arcáról eltűnt a mosoly. A szemében könnyek duzzadtak. Mérgesen dobantott apró lábával, aztán sírvafakadt.

Lina néni ijedten kérdezte:

— Mi bajod, szívem? Fáj valamid?!

Mindenki köréje gyűlt. Hozzáhajoltak. Ijedten faggatták, hogy mi baja? Brig fölemelte a kezét és mutatóját vádolón Laci felé szegezte:

— Ő nagyon rossz! — és zokogott.

Az összes „felöltöttek” meghökkenetek:

— Laci rossz? Mit csinált Laci?

Brig a nagymama tokájába rejtette könyves arcát és zokogva hajtogatta:

— De igen, ő rossz! Meg akar engem verni!

A „nagyok” mind Lacikára néztek. Mi ez? Talán ez a kis kamasz csakugyan bántotta volna valamikor, csupa vásottságból, a hügocsáját?

Laci elpirult. Mert csakugyan volt valami abban, amivel Brig megvádolta. Titokban bizsergett benne a vágy, hogy jó lenne alaposan megcibálni ezt a pillangó-fülest, aki úgy mer viselkedni, mintha ő érte lenne az egész világ.

De hát megverni? Szó sincs róla.

A fiú összefonta trikós mellén a karját. Dacosan, gúnyosan felelte, szinte az egész világnak:

— En nem akarom őt megverni! Miért? Amikor füttyölök reája!

Ez a „füttyölök reája” úgy hasított Brig szívébe, akár a kés. És oly mértéktelenül bögni kezdett, hogy beléreszketett kis testének minden parányi tagja. Nem lehetett megnyugtanni. Lina néni vastag karjaiba emelte. Kivitte, lefektette, álomba simogatta a zokogástól kimerült Briget.

Lacin keménygallér volt és hosszúnadrág, mint az angol kollégiumok gavallérságra tenyészett kis diákjai. Apu és anyu közt állt a templom első padjában. Előtte folyt a szertartás. Látta a völegény feketekabátos hátát és a menyasszony koszorús fejét, hosszú fátyolát, amely végigfolyt két vállá közt.

Persze Brig is „jelen volt”. Ezúttal világoskékben a tegnapi rózsaszín ruha helyett. A tegnapi ügy még mindig nem intéződött el Laci és Brig között. A fiú most már sajnálta a kis hűgát. Folyton a fülébe csegett ádáz bögése. „Miért sírt, amikor nem nyultam hozzá egy ujjal sem?!” Megérezte valahogy, hogy ebben a bögésben volt egy kis személyének szóló kitüntetés. Most már ő próbált közeledni Brighez. De a kislány még duzzogott. Mintha félne Lacitól, bujt előle.

A szertartás hosszúra nyult, mert a pap nagyon ki akart tenni magáért az esketési beszédben. Laci nem értette ennek a magasztos beszédnek tartalmát. Szórakozottan állt a padban.

Aztán meglátta a „nagy” Brigittát. Ez a nőnek a húga, a templom tuisó oldalán állt. Mégpedig nem bent a padban, hanem a fal mellett, Lina néni és Ilona néni között. Ő is fehérbe volt öltözve, de nem selembe. Könnyedén állt, a kezében tartotta fehér szarvasbőr kesztyűjét és széleskarimájú szalmakalapját, amelyet pipacsok díszítettek. Az arca árnyékban volt, de a hajára valami megszürt fény hullott a falusi református templom fehérüvegű ablakából.

A „nagy” Brigitta még nem volt egészen tizenhétéves. És szépsége ezerszeres erővel tündökölt a templom fátyolos levegőjében. Nemcsak az új ruhája miatt. Hanem azért is, amit belül érzett és gondolt. Amin merengett félig behunytt szemmel és kinyit

ajakkal, három lépésnyire a nénjétől, aki ott állt előtte, fehér fátylaival a fiatal férfi oldalán.

Laci nem tudta elfordítani Brigitta arcáról a tekintetét. Valami bűvölet szállotta meg. Fölsugárzott szemében, életében először, teljes értelmében és minden világosságával az asszonyi szépség. A művész érezhet ilyesmit, amikor először pillantja meg a természet valamilyen csodáját — a tengert, vagy a vonat ablakából Grasse rózsamezőit.

(Folyt. köv.)

Nádszál vagyok...

Nádszál vagyok a karjai között.

A futószél Magához lökött —

nádszál vagyok a karjai között.

Hajlok, renek, megremegek,

ahogyan fújnak a szelek —

hajlok, renek, megremegek.

És egyszerre egész láng vagyok!

Két karja között felragyog

a boldogság lidérctüze —

egyszerre egész láng vagyok!

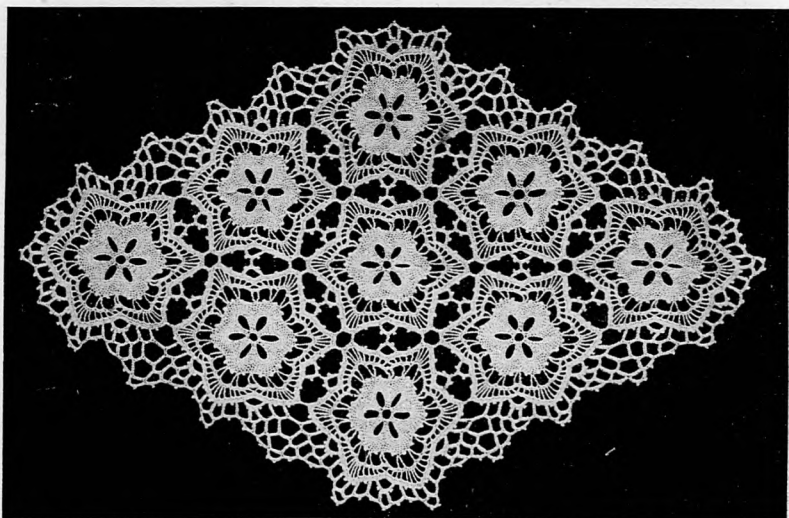
Egy perc mulva már hiába néz,

hamuá válik az egész.

A nádszál nem éghet soká!

Egy perc mulva már hiába néz.

Kovrig Aranka áll. isk. tanító

Horgolt terítő

Kozocsa Mihályné terve

erdélyi novellapályázata

PAPP JENŐNEK, a rádió krónikásának szerkesztésében megjelenő MAGYAR NŐK LAPJA elsőnek akarja dokumentálni, hogy az erdélyi irodalom is visszatért az anyaországhoz.

Éppen ezért tíz irodalmi értékű novellára pályázatot hirdet az erdélyi írók között.

Első díj P. 150. Második díj P. 100. Harmadik díj P. 50

Hét elbeszélést pedig 30—30 pengővel jutalmaz.

A novellákat a MAGYAR NŐK LAPJA szerkesztőségébe (Budapest, IV., Ferenciek-tere 7.) 1940 november 1-ig kell beküldeni. A kéziratok gépelt példánya küldendő be. Az elbeszélések tárgyát szabadon lehet megválasztani. Terjedelmük, tekintettel a papirkorlátozásra, legfeljebb öt oldal. Az elbeszéléseket Erdély számottevő írói fogják megbírálni.

Úri társaság Hóry László levele

BESZÁMOLÓ

Tompa Mihálynak a Szt. Margitszigeten felállított emlékművét ünnepélyes keretek között, a társadalmi és közéleti kitünőségei jelenlétében leplezték le. A megnyitó-beszédet Karafiáth Jenő m. kir. t. t., fő-polgármester mondta, aki maga is költő és méltóképpen emlékezett meg a „Virág-regék” halhatatlan költőjéről. — Lapunk kitűnő munkatársa: Mezőssy Mária, a magyar regényirodalom új csillaga új, hatalmas társadalmi regényen dolgozik, amelyet rövidesen be is fejez. Az író nő egyébként most készült el színművével, amelyről a beavatottak úgy beszélnek, mint a magyar színpadi irodalom új, nagy értékéről. Mezőssy Mária, a fiatal író nő, most már a világhír felé vezető úton is elindult, amennyiben „Tűztánc” című nagyszerű regénye rövidesen megjelenik japán fordításban, hogy a messi Napkelet olvasói is gyönyörködjenek ennek az ízig-vérig magyar műalkotásnak csodálatos szépségeiben. — Harsányi Ilona „Fehér barátok” cím alatt gyűjtötte össze pompás képzelőerejű költeményeit, amelyek egy szeríriken finom lélek megnyilatkozásai. A versek az Alföldi Kultúrbizottság kiadásában jelentek meg.

A közismert SEMLER cég mindennemű finom szöveteiben ma is nagy a választék.

HÍMEN-HÍREK

Néhai Csernyiczky Kálmán volt tszéki főigazgató és szigetvári Tass Aranka kedves előfizetőnk leányát, Magdolnát, okl. tanítónőt, a sátoraljaújhelyi gör. kat. templomban oltárhoz vezette zenei Boros Béla dr., m. kir. pénzügyi fogalmazó, zenei Boros Béla ny. állampénztári igazgató és neje Berkovec Rózsika fia. — Bartos Kornélia parkányi kedves előfizetőnk eljegyezte Zahovay Gyula közs. tisztviselő. — Deák Erzsébet szegedi kedves előfizetőnk a szegedi Mátyás-templomban oltárhoz vezette Kiss János. Násznagyok voltak: Deák Sándor és Rácz Géza. — Okos Gyula ókéskei ref. lelkész, egyházkerületi tanácsbíró és neje Szász Berta leányát, Klárit, kedves előfizetőnk eljegyezte dr. Szász Béla rendőrfelügyelő. — Szabó Vilma kiskunhalasi kedves előfizetőnk és Szapár Tibor százados házasságot kötött. — Medveczky Márta gyöngyösi kedves előfizetőnk eljegyezte Zimonyi Mihály m. kir. rendőr.

Vitéz leveldi Kozma Miklós, Kárpátalja kormányzói biztosa a gondjára bízott országgrészen körútra indult. Első útja Turjaremete községbe vezetett, ahol Békássy méntelepi igazgatót és családját látogatta meg. Ez a látogatás sok szép régi emléket elevenített fel Kozma Miklósban. Gyerekkora emlékekben gazdag szép éveit ugyanis abban a házban töltötte, ahol most Békássy méntelepi igazgató lakik.

Vitéz Solt Imre ezredes vezette az erdélyi bevonuláskor az egyik budapesti tüzérezredet. Az ezredes katonái élén lovagolt. A szatmármegyei Pete község határában öreg paraszt poroszkaít az országúton, szemben a tüzérekkel. Unokája, egy kis parasztlány vezette kézenfogva az öreget, aki mindkét szemére vak volt. Amikor az ezredes lova közvetlen közelébe ért, a földműves fel-emelte kezét s így szól: «Legalább megismogathatnám a magyar vitézek lovát!» Solt Imre ezredes az őszinte jelenet annyira megindította, hogy leugrott lováról és túláradó szeretettel magához ölelte az öreg magyart, aki vakon sóvárgott hús esztendeig, hogy legalább egyszer még megismogathassa egy magyar katona lovát.

Inouye japáni követ a napokban búcsúestélyt adott a követségi palotában. Néhány nappal később, szeptember 29-én mondott azután búcsút Budapestnek feleségével együtt, aki rövid ittartózkodásuk alatt az előkelő fővárosi társaság kedvence lett. Inouye követ felesége európai ízlés szerint is gyönyörű hölgy. A követék búcsúestélyén ott láttuk József királyi herceget, Augustza és Magdolna főhercegnők társaságában, József Ferenc dr. királyi herceget és hitvesét, Miklós Odön ny. igazságügyminisztert,

Kenéz Béla ny. kereskedelmi minisztert, Korniss Gyula egyetemi tanárt, Mezey István dr-t, a tokiói Szenshu Egyetem tb. tanárát, a török, az amerikai, a volt lengyel követet nejeikkel és Pogrányi Nagy Félix követségi tanácsost.

Lengyel Mariannét, dr. Lengyel Endre kormányfőtanácsost, a Bszkrt igazgatójának bájos leányát a Szent Ferenc-rend budai plébánia-templomában vezette oltárhoz kézdivásárhelyi Szóts Lóránd fővárosi főmérnök. Tanuk voltak: erzsébet-városi Pap Tamás miniszteri tanácsos és dr. Rátz József közigazgatási bíró.

Ifj. vitéz nagybányai Horthy István, a MÁV elnöke, az államasutak igazgatói és aligazgatói az erdélyi ünnepélyeken egyforma új öltözetben jelentek meg. A fekete, egyszerű, magyaros színezésű ruhák most készült az államasutak vezérkara számára.

Vitéz Lónyay László, a budapesti 3. tüzérezred legszébben dekorált tartalékos századosa befejezte katonai szolgálatát és elfoglalta polgári állását, egyik nagy fővárosi pénzintézet igazgatói székét.

A Baross Női Tábor hölgyvezetői megtekintették a bécsi vásárt és ezúttal összeköttetésbe léptek a német asszony-szervezetek vezetőivel. A két baráti ország asszonyai keresik a komoly együttműködés lehetőségét. Remélni lehet, hogy Bécsben ennek az alapjait sikerült is lerakni.

Girét Károly főmérnök karrierje még a különleges, kalandokban bővelkedő magyar életsorsok között is feltűnő. Blaha Luiza unokája két éve még Colombóban volt hajóútó egy japáni hajón. Előzőleg megjárta a spanyol polgárháborút. Jelenleg Budapesten egy nagy német érdekeltőségű vállalat főmérnöke.

ANGYALKÁK ÉRKEZÉSE

Dr. Török Gábor békési ügyvéd és felesége Biki Nagy Irén kedves előfizetőink örömmel értesítenek, hogy kislányuk született, aki a szent keresztésben a Gábor Imre nevetek kapta. Keresztszülők: Nemes Czike Kálmán és neje Török Gabriella. — Mátyássy Miklós m. kir. főhadnagy és neje Tegzes Edit munkási kedves előfizetőink boldogan közlik, hogy Szaboles Péter nevű kislányuk született. — Pölöskey Károly és

neje Ráth Sarolta adonyi kedves előfizetőink örömmel értesítenek, hogy Marika kislányuk mellé az Ég kislányt küldött, akit István József János nevre kereszteltek. Keresztszülők: Pölöskey Margit és Pölöskey József, Nyírbrány.

IN MEMORIAM

Kapovány György ny. áll. tanító Mátrafüreden 73 éves korában visszaadta lelkét Teremtőjének.

RIVALDAFÉNY Drja Mátrai-Betegh Béla

Két, egymástól nagyon messzefekvő tájat világít meg most esténként a pesti színházakban a rivaldafény. Az egyik, a *nemzeti-színházi*, itt fekszik mindjárt a mustszínű pilisi ég alatt, a mesebeli Magyarországon s a reflektor sugara úgy siklik el fölötté, mint a lágy holdvilág. A másik, az *Andrássy színházi*, valahol Pesten van, a pikantéria minden kényelmével felszerelt egyik garzonlakásban s a színpad fényei úgy fogják körül, mint egy mutató kék-vörös hangulatvilágítása. S a két világban királyok és udvari lovagok szerelme peng, akár egy édes, mandolinos szerenád és szmókingos, estélyiruhás modern párok házassátele civódik.

NEMZETI SZÍNHÁZ: Vidám szüret

Valamikor úgy volt az országokban és a meseekben, hogy ősszel, mikor a rókák

vonítani kezdenek a szőlőföldrök alatt s a présházak pincéiben lassan forni kezd a must, a királyok vadászatra és könnyű kalandra indultak a hegyek közé. Inkognitóban megszálltak egy-egy alattvalójuk házában, hogy aztán az udvarban, ország-világ szemeláttára, bőségesen megajándékozzák a házigazdát a szíves vendéglátásért. Mátyás királyról sok ilyen legenda szól, a lovagkori költészet tele van ilyen galáns epizódokkal, Lope de Vega, a spanyol dráma megteremtője is írt egy szép napon kétezer műve közt egy ilyet. (Tudvalelvő, hogy sok darabját egy nap alatt írta, különben nem tudta volna felállítani ezt a rekordot.) Őhöz fordult *Asztalos* Miklós ezért a meséért. Hazahozta, kicifrázta, megcsurgatta aranyol szerelmi mézzel, a mesebeli politika egy kupica óborával és olyan vidám szüretet kerékkített belőle a pilisi szőlőhegyek alján, hogy a közönségnek táncra mozdul a lába tőle. A kavargó, színes multság tövében pedig szerényen csörgödez a vígjáték vékonyka patakja és elringatja a hátán két-három naiv szerelem csillagfényét. Bájos szemérmertlenséggel öltöznek, vetkőznek partján a lányok, szobájuk ablaka alatt szól a szerenád, az őszi éjszaka mély árnyékában kalandra lopakodik a király, a királyné, három lovag s végül fényes Budavárában egyszerre megoldódik a sok könnyű csomó, amit a dunántúli erdők víg magyar Bacchusa sikos selyemszálakból összehogozott. Más nem is történik ebben a darabban, ha csak az nem, hogy egy mogorva magyar nemes összebékél a királyával. Fő az, hogy a közönség jól mulat ezen a szüreti népünnepélyen, amelyen tarka, magyarreneszáns képeket osztogat *Jaschik* Álmosné dús díszlettervezői képzelete, *Nagyajtay* Teréz kosztümrajzolói készsége és amelyhez *Laurisin* Miklós húzza a magyaronosan zengő talpalátalót. A játék fölött pedig ott leng *Liszt* Nándor délibáhból szűrt, finom költészete, azok a csengő sorok, ame-

lyek a darab egyedüli maradandó értékei. A mese puha madara elszállhat a néző emlékéből, de a foglalatja, ez az arany rímekből kovácsolt kalitka ittmarad. *Németh* Antal arányos, sok helyen egyenesen poétikus rendezésében két leányalak emelkedik ki a játékból, mint egy opálszínű tóból két magyar tündér: *Olthy* Magdáé és *Somogyi* Erzsé. A mese és a báj harmata rezeg a szempillájukon. *Abonyi* Géza és *Eöry* Kató gyémánttűz királyi párja, *Patak* Jenő, *Ungváry* László és *Szabó* Sándor hetyke és mélabús lovagjai, *Pethes* Sándor *Tapolczai* Gyula és *Major* Tamás bumorfordi, humoros triója tudja, hogy mese az, amit játszik. *Lehotay* Árpád morcos magyar medvéjét azonban inkább hússal táplálták, mint a mese ambróziaiú eddelével.

ANDRÁSSY-ÜTI SZÍNHÁZ: Rád- bírom a feleségem

A francia vígjátékok csipős, pezsgő tején nevelkedett *Vaszary* Jánosnak ezt a

darabját adták már színházban és filmen néhány évvel ezelőtt. A meséjét ismerjük hát, de ha nem ismernők is, a címből az egész tartalomra lehet következtetni: az elutazó férj egy barátjára bízva makrancos feleségét. S mint ilyenkor bohózatban történés szokott, a barát tömérdek víg viszonagság árán beleszeret az asszonyba, az asszony a barátba. Agyonkeresztetett műfaj az ilyen zenés bohózat, mint egy évtizedeken át kitenyészett orchidea. Mástól van a színe, mástól a formája, mástól a természete. Ha csak meséje lenne, a nézőnek már a könyökén jönne ki a házassági komédia, ha csak zenéje, nem lenne színház. De így, együtt: mese, muzsika, színészi játék összeáll és egymást támogatja, mint a jazz-zenekarban egymást a hangszerek. Könnyű, néhol azonban csattanósabb pikantéria a vezérmotívum, a szerző csak félkézrel játszik a sikamlós billentyűkön s csak ritkán vág bele a vastagabbhangú nagydobba. Főnn, a dalmal felszínén a helyzetkomikum csiklandozó szénsava pezseg, ettől csip be a közönség s ettől érzi jól magát, amíg a monden játék tart. A feleséget *Lázár* Mária játssza kipróbált és csipős humorával, a barátot *Bilcsi* Tivadar Buster Keaton faarcú, végtelenül mulatságos groteskségével. *Vaszary* Piri konyhaszagú pesti szakácsnője panoptikumba való típusa ennek az emberfajtának. A komikum alján azonban megérzi a néző ennek a színésznőnek mély karakterizáló művészetét. *Somló* Valéria villogó, fekete temperamentuma, *Szakáts* Zoltán rokonszenves játéka, *Bihary* Nándor, *Lázár* Tihamér és *Z. Molnár* László szereplése és *Losonczy* Dezső slágermuzsikája fölidézi az emléket annak a szórakozásnak, amit ez a darab már többször is szerzett.

Kertkultúra

Drja SZILAGYI JÓZSEF Budapest székesfőváros kertészeti igazgatója

A Fuchsia 2—300 évvel ezelőtt került Dél-Amerikából Európába. Szűkebb hazája Chile, Peru. A múlt század vége felé igen elterjedt és kedvelt növény volt. Napjainkban már kevésbé népszerű ez az igen kedves, jobbsorsra érdemes igazán szép virágú növény. Talán azért vesztett olyan sokat népszerűségéből, mert ősszel leveleit lehullatja és lombtalanul telet s így télen nem díszíti a lakást. Szaporítása leginkább zöld dugványról és oltás útján történik. Dugványozni lehet az év bármely időszakában, ha megfelelő zöld hajtása van a növényeinknek. Legjobb szaporítási idő a január—február hónap. Május—júniusban is szaporítható. Szaporítása úgy történik, hogy a 3—5 C^o-on teletett növényeket január elején 8—12 C^o helyre visszük, ahol elég világos van. A növények hamarosan hajtani kezdenek, amikor megfelelő hosszú és erősségű hajtások fejlődtek, leszűdjük azokat és homokba eldugványozzuk. A dugványok 3—4 hét múlva meggyökeresednek, ekkor dugvány-cserépbe ültetjük, jó tápdús komposzt földbe, amelybe teljesen korhadt marhatrágyát is keverünk és egy kis szaruforgácsot is tehetünk. Júniusig a növényeket kétszer átültetjük, mindig langyos meleg talpra helyezjük. Az átültetett növényeket addig, míg be nem gyökeresedett, árnyékoljuk, de aztán levegőhöz és naphoz szoktatjuk, csak az erős déli nap-sütéskor árnyékoljuk egy kissé, később az ablakot is levethetjük rólok. Szépen csak úgy virágzik, ha a naphoz szoktatjuk. A növényeket bokor alakra neveljük 4—5 ágra, ezeket az ágakat 3—4 level felett újból visszacsippjük, az így visszacsipített részek másodrendű hajtásokat hoznak s a visszametszéstől számítva 3—4 hétre virágképek lesznek. Szabadba az öreg lombtalan növényeket április végén, a fiatal melegágyi növényeket májusban ültetjük ki félméteres helyre. Teljes árnyékban vagy egyáltalán nem, vagy nagyon gyéren virágzik. Szókták 80—100 cm magastörzsű fácskáknak is nevelni. Erre a célra vagy az erősen növekvő fajtákat használjuk, vagy a gyengébb növéssé fajtákat erősen növekvő fajtára a korona magasságában február végén, március elején oltjuk. Oltás céljára legalkalmasabb a félérett hajtás. Az oltványokat 10 C^o hőmérsékleten tartjuk és napos időben árnyékoljuk. Úgy a magas törzsre nevelt, mint az oltott Fuchsia koronaképzése úgy történik, mint a bokoralakra nevelté.

HAZI-LÉGOLTALOM

Felszerelési
cikkek

HAIDEKKER

ANDRASSY-UT 21/78

HÁZTARTÁS

Almaleves. Minden személyre két almát veszünk, megtisztítjuk, vékony szeletekre felvágjuk, megmossuk és vízben megfőzzük. Mikor az alma megfőtt, tejfelben lisztet simára elkavarunk, fölélesztjük vele, gyengén megsózzuk és ízlés szerint cukrozzuk. Ha a habarással felforrót, azonnal le vesszük és tállalhatjuk.

Velő kagylóban (előétel). A borjúvelőt megabláljuk, a vizet leszűrjük róla, hártványátó megtisztítjuk. A kagylóba a velőből diónyi darabot teszünk, kevés sóval, borssal, reszelt parmezánsajttal s pirított morzsával meghintjük. Fél citrom levével leöntjük, gyengén megsütjük.

Paprikás hal süte. A ponty bőrét leveszük, szalonnával megtűzdeljük, megsózzuk, jól bedörzsöljük szegedi paprikával és bő zsírral sütőben megsütjük. Tálalás előtt levét kevés vízzel fölélesztjük és tejfölt teszünk bele. Gömbölyűre vágott sült burgonyával körítjük.

Tojásos sült. Egy kg laposan vágott felsált közepén elvágunk, úgy, hogy nem vágjuk egészen át, hanem egy ujjnyit egészben hagyunk. A húst a sarkával kifelé fordítva deszkára helyezzük, vékonyra kiverjük, kissé megsózzuk, közepére 4 keményre főtt tojást hosszában egymás mellé helyezünk. A tojások mellé mindkét oldalon vékonyra vágott fiatal sárgarépát, zöld ecetes uborkát helyezünk. Négy egész tojást fölverünk kevés sóval. Ezt a tojást a kemény tojásokon végigöntjük, a húst föltelekre csavarjuk, szorosan összevarrjuk. Egy lábasba zsírt teszünk, vöröshagymát s a hústekercset belehelyezzük. Öntünk rá pár kanál vizet s fedő alatt puhára pároljuk, azután gondosan megpirítjuk. Tálalás előtt a cernát kifertjük és szép vékony szeletekre felvágjuk.

Rántott burgonya körítés. A megtisztított burgonyát sósvízben megfőzzük és vastagabb szeletekre vágjuk. Vigyázzunk, hogy a szeletek egészben maradjanak. Azután lisztben, tojásban, morzsában megforgatva, forró zsírban halványpirosra kistjük.

Sajtos szeletek. 3 dkg vajot felolvasztunk, adunk hozzá 1 kanál lisztet, nyolc dkg reszelt sajtot. Mikor kihült, nyolc egész tojást keverünk bele, fehér kenyérszeleteket vastagon megkenünk vele és forró zsírban aranyárára sütjük.

Nyúlselet. Friss vadnyúl combját vagy a gerincét szeletekre vágjuk, vékonyra kiverjük, csak a sütés előtt sózzuk meg, kevés finom borssal meghintjük, forró zsírban, lisztel meghintve, hirtelen megsütjük. Ha kiszült, a forró zsírban vékony karikára vágott vereshagymát pirosra sütünk, a húsról rázózzuk, a zsirjába egy kanál vizet öntünk, ha felforr, a pecsenyére ráöntjük, mustárral vagy csipkelekvárral adjuk fel.

Tésztareceptek

Senkás zsemlye melegen. 3 dkg élesztőből kovászt készítünk és míg az kel, nyújtótáblára teszünk 1 liter lisztet és elegendő sót adunk bele. Ha a kovászt jól megkelt, a liszt középebe tesszük, adunk bele 5 dkg felolvasztott vaját és tej hozzáadásával kenyértésztá keménységűre gyúrjuk,

jól kidolgozzuk, kelni hagyjuk, gömbölyű zsemlyéket formálunk belőle és sütőlemezre rakva, kelni hagyjuk, azután tojással megkenjük és szép sárgára sütjük. Ha kihültek, tetejét levágjuk, a belét amennyire lehet kiszedjük, belsejét megkenjük vajjal. Nagyon finomra darált sovány sonkát, kevés tejfőllel elkeverünk és ezzel egészen megtöltjük, a tetejét ráillesztjük, ismét lemezre rakjuk és a sütőbe betesszük, ahol forróra melegítjük és úgy adjuk teához.

Csörüge. Fél kg liszt, 4 tojás sárgája, egy tojásnyi vaj, egy pálinkás pohár rum, kevés só, 2 kanál cukorpor, végül annyi tejfölt keverünk a liszt közé, hogy az egész tésztát könnyen összegyúrhatjuk; ha jól meggyúrtuk, nyújtuk el nyújtófával későkonyi vastagságra és tovább úgy járunk el, mint a csörögénél szokás. Hirtelen süssük, akkor ropogós lesz.

Burgonyás lepény. Egy liter lisztből, fél kg főtt, passzírozott burgonyából, 2 tojással és 2 dkg tejben áztatott élesztővel kelt tésztát készítünk és kelni hagyjuk. Ha megkelt, felét kinyújtjuk, sütőlemezre tesszük. Lekvárral megkenjük, a másikat rátesszük, s tojással megkenjük, cukros, tört dióval behintjük, kelni hagyjuk és megsütjük.

Az összes szépség hibák megszüntetése. Modern szépségápolás. Biztos hatású szépítőszerek. Vidékre postai szétküldés. FOLDESNE «JUNO» KOZMETIKAI INTÉZETE, Budapest, IV., Károly király-út 24. Díjtalan tanácsadás, levél útján is!

Tejben főtt daragaluska. Készítsünk 8 dkg vajból, 2 egész tojással, 8 dkg daraból kevés sóval jól elkeverve daragaluskákat, kanállal szaggassuk 1 liter cukros tejbe. Főddével letakarjuk, hogy felduzadjon. Fahéjas cukorral adjuk fel. Gyerekeknek igen jó étel.

Kifli máglya. Nyolc személyre 14 darab kiflit karikára vágunk és 1 liter tejben áztassuk meg. 6 tojás sárgájához 10 dkg mazsolát, 8 dkg darált mandulát keverünk, a kiflihez adjuk. Egy tepsiiben felolvasztunk 10 dkg zsírt, a kifli keveréket lerakjuk. 6 tojás fehérjét kemény habnak verünk, hozzákeverünk 5 kanál barackkizt és 5 kanál cukrot vagy 3 kanál mézet, a kifli tetejére öntjük, pirosra sütjük, vigyázva négyzetletű darabokra vágjuk.

Csokoládé tekeres. 2 dkg puhított csokoládét 5 tojás sárgájával, majd 10 dkg cukorral elkeverünk, azután hozzáadunk 7 dkg héjastól darált mandulát, 4 tojás kemény habját és 4 dkg lisztet. Kikent tepsiiben kisuájnyi vastagságban elkenjük és hirtelen megsütjük. Ha kiszült, barackfízzel megkenjük, forrón összesodorjuk és hidegen felszeleltjük.

Finom kifli. 14 dkg vajat habzásig keverünk. Teszünk bele 3 dkg élesztőt, egy egész tojást, 3 sárgáját, 1 kanál cukrot, 1 deci édes tejfölt és annyi lisztet, hogy a tészta keményebb legyen a fánktésztánál. Az egészet jól kidolgozzuk, jól megkelesztjük, kinyújtjuk, megtöltjük, kifliket formálunk belőle, újból pihentetjük. A tetejére mandulát teszünk és lassú tűznél megsütjük.

Piskóta-torta. 4 egész tojást, 4 tojás sárgáját, 14 dkg cukrot habverővel üstben jól összekeverünk, az üstöt tűzhelyre

tesszük, ott addig verjük, míg langyos nem lett. Azután a kályharól le vesszük és addig verjük, míg kihül. Kevés citromhéjat hozzáreszelünk, 10 dkg lisztet főzőkanállal lassan belekeverünk, azután az egészet tortaformába töltjük és megsütjük. Citrommázzal bevonjuk és megszáritjuk.

Alma-krém. Középnagyságú jófajta almákat megsütünk. Két almához egy tojás fehérjét és két evőkanál porcukrot számítunk, összekeverjük. Előbb a tojást a cukorral jól elkeverjük, azután a szitán áttört sült almát adjuk hozzá és ezzel együtt egy óráig keverjük. Ha kész, üvegtárra borítjuk és cukrozott gyümölcscsel díszítjük.

Átvont kifli. 14 dkgogyorót, 21 dkg lisztet, 2 szelet csokoládét 10 dkg vajjal, 5 dkg vanília cukorral és 2 tojás sárgájával tésztává gyúrunk, apró kifliket formálunk belőle, megsütjük s ha kihült, csokoládémázzal bevonjuk.

Hasznos tudnivalók

A mézfoltokat ajtókról és ablakokról petróleumba mártott ruhával távolíthatjuk el, sőt a petróleumtól az olajfestékekkel festett ajtókat és ablakokat visszakapják régi fényüket.

A politáros bútor fényes és tiszta lesz, ha dióbelet megtörünk, puha gyolcsba bekötjük s ezzel átöröszöljük a bútort. Utána lacellel fenyestjük.

Szőnyegből a zsírfoltot szalmiakszesz-terpentinoldalba mártott ruhával távolíthatjuk el.

Linoleummal bevont padlót benzines viasszal tisztíthatunk. Minden pecsétet kivesz és viasszal lesz a linoleum. 1 liter benzinbe 7 deka forrácsolt viaszt teszünk, használat előtt jól felrázandó.

Selyem lámpaernyőkből a port és kormot keverőbéllel való dörzsöléssel távolíthatjuk el.

Nagyon elhanyagolt, megbarnult kilincseket citrommal hozhatunk helyre. Vágjuk ketté a citromot, dörzsöljük be a kilincset vele. tiszta vízzel mossuk le és töröljük szárazra.

A falak portalanítása úgy történik, hogy egy seprővel tiszta, puha ruhát kötünk és óvatosan töröljük át a falakat. Erősen nem szabad dörzsolni, mert ezzel csak ellenődik a por rajta és még piszkosabbak lesznek a falak.

É T R E N D

1940 OKTÓBER 11-től OKTÓBER 20-ig

- PÉNTEK. Ebéd:** burgonyaleves, túrósgombóc, gyümölcs. **Vacsora:** gombásfal makaróival, kompót.
- SZOMBAT. Ebéd:** gulyásleves, kelt-kifli. **Vacsora:** velőkraket, vegyes saláta, sajt, gyümölcs.
- VASÁRNAP. Ebéd:** paradicsomleves, zúdtelt borjúcomb, burgonya-püré, paprikasaláta, almástréba. **Vacsora:** hideg töltött tojás, saláta, körített liptói, gyümölcs.
- HÉTFŐ. Ebéd:** zöldséglevés, tökfőzelék, bundáskenyér, daromosza. **Vacsora:** pirított borjúmáj, párolt burgonya, paprikasaláta, vegyes kompót.
- KEDD. Ebéd:** kalarábéleves, gombásrizs, topórtyús pogácsa. **Vacsora:** zöldség-pudding, vegyes sajt, gyümölcs.
- SZERDA. Ebéd:** karfiollevés, töltött paprika, gyümölcs. **Vacsora:** tükörtójas, szeletekben sült burgonya, uborka, kompót.
- CSÜTÖRTÖK. Ebéd:** áttört bableves, majoránna-metelt. **Vacsora:** tejeles paprikás csirke tarhonyával.
- PÉNTEK. Ebéd:** köménymagleves, túróscsusza, gyümölcs. **Vacsora:** rakott karfiol, vegyes sajt, kompót.
- SZOMBAT. Ebéd:** lébenleves, kirántott sertésborda, kalarábfőzelék, palacsinta. **Vacsora:** füstölt csülök tormával, gyümölcs.
- VASÁRNAP. Ebéd:** pulykaprókél-leves, pulykasült, sültburgonya, uborka, kakaóselet. **Vacsora:** hideg sült, vegyes saláta, sajt, gyümölcs.

Beretvás pasztilla fejfájás ellen

Szerkesztői üzenetek

S. O. S. Nagyrabecsülöm, megfontolt, gyelmezett, halkan szenvedő, befelé néző, szűkszáví, visszafojtott indulatai szemérmes titkolását. Az érzések és indulatok sokszor hadilábon állnak a józan észszel és csak a parancsoló kényszer szoríthatja vissza az álmok és illúziók veszélyes területéről. Minden fiatal leány hajlamos ábrándok és álmok követésére. A forró vágyak elcsendesülnek és megindítóan széppé varázsolja magatartását a halk menekülés. A tündöklő értelem világa elfordul a csalfa szerelemtől, mert hazugul szól és hamisan játszott. Hála az Égnek, csak átmeneti állapot és nyomtalanul el fog tűnni. De azért mélyen megértjük és nem kicsinyeljük le a fájdalmát. Keservesen igaz, hogy mindenki csak a saját kárán tanulhat és vonhatja le tapasztalataiból a konzekvenációt jövőre. Vigyázzon magára és ne fogadjja el kísérgetését sem. Hogy szebb és fiatalabb az illető, ezen ne medítálgjon, mert sem az első, sem a második nem érdem és mind a kettőt elviszi tőle is az idő, nem marad örökké szép és fiatal. Az ember néha vakon, fejfel meg neki a falnak és csak akkor eszmél magára, ha alaposan megütötte magát. Nem kerülhette el ezt a fájdalmas tapasztalatot — beismerjük, de most főlegmél és más szemmel látja azt is, aki hazug ábránddal megmérgezte az életét. Amilyen mélyen érző és csupa-szív teremtés, előbb-utóbb megtalálja azt az utat, amely igazi boldogsággal és örömmel fogadja. Állásában legyen szorgalmas s nem hisszük, hogy ne véglegesítenék. Ma már van értéke a becsület munkának s nem kell féljen, hogy hiába dolgozik. Szeretettét köszönjük. Örülnék, ha máskor is írna.

DALÉNKA. A «Szívküldés» verse a jobb, ezt alkalmilag közöljük. Megerősödnie kell, hogy szép és komoly értékű verset tudjon írni.

Magány. Elmosódottak és jelentőség nélküliek. Az érzés nem forrósítja át a hideg szavakat. Talán csak az ambíció és nem az ihlet sugalmazta.

ICA ASSZONY. Engedje meg, hogy fordított sorrendben válaszoljunk kérdéseire és először arról biztosítsuk, hogy lelki problémáival a legbehatóbban foglalkozunk és amennyire módunkban áll, legjobb tudásunkkal megoldáshoz segítjük. Minden tanácsot kérő levél a szerkesztőség címére küldendő. Nem kell mondanunk azt sem, hogy szeretettel és szívesen állunk rendelkezésére. Most pedig azt ajánljuk, hogy a ruha tisztításával ne kísérletezzen házilag, mert az eredmény nem lesz kielégítő és hiabavalón fárad, mégis tisztítóba kell adja.

Valamivel többre kerül, de annyival kifogástalanabb lesz a ruha. Száraz arcborét esténként vékonyan kenje be Lanolin-krémmel, főként a szem körüli részt, ez puhán tartja a bőrt. Reggel mosakodás után is bekenheti és utána puha ruhával törölje át az arcát. Püderit is tehet föléje.

B. I., Rahó. Ne tartson szerénytelennek, hogy levelének pár sorát idézzük. Ön olyan kedvesen írt, hogy szeretnők megörizni, mint a rahói erdők virágát... «Köszönöm a szép ajándékkönyvet. Mind jobban és jobban szeretem a Magyar Nők Lapját. Jóval többet kapunk benne, mint amennyit várunk.»

SZONOKISKOLA. Bognár Elek színművész immár országos hírű szonokiskolájában (Budapest, XI., Verpelti-út. 14. T.: 456-900) a tanítás megkezdődött. Szónokok, előadók, rádiófelolvasók biztosítható képzése. Beszédmodorosság és lámpalázban szenvedők kezelése. Csoportos tanfolyam és egyéni órák. Külön tanfolyam hölgyek részére.

KOLTAI ILONA

MENYASSZONYI KOSZORÚK, FÁTYLAK,
VIRÁGDÍSZITÉSEK ALKALMAKRA
NAGY VÁLASZTÉSKA

BUDAPEST, IV., RÉGI POSTA-U. 17. TEL.: 381-420.

ERDÉLYI KISLÁNY. Az a súlyos küzdelem, melyet a puszta megélhetésért vívtak, több és nagyobb teljesítmény volt, mint amennyit megérthetünk és értékelhetünk. Ennek a szörnyű küzdelemnek a gyökerei nagyon mélyre nyúlnak. A valódság, amit a szemünkkel láthatunk, kezünkkel megfoghatunk és értelmünkkel felérthetünk, alig közelíti meg a rájuk nehezedett keserű sorsukat és eltört szíveiket... Nem lehet elfelejteni — vádolnak a szavak, — a megaláztatást, a saját hazánkban való rabságot, nagyapáinknak és szüzeinkre visszamenő őseinknek nem lehetett nyugodt álmuk a megszentelt földben. Tudjuk, hogy minden magyar részére szörnyen nehéz volt megjárni a legfájdalmasabb kálvária-utat, de az erdélyi hegyek zengő koszorúja vígasztaló valódságot visszhangoz. A lázas, fájó, tépett szavak egyetlen diadalhozanná válnak össze és megnyílt az Eg is a hátával telt magyar szívek milliói hódotára. És azóta fényesebbek fejünk felett a csillagok. Fogjuk egymás kezét és történjék bármi, egyek vagyunk jó- és balsorsunkban. A megcsontított-

**Télen, nyáron, ősszel,
tavasszal
Földes Margit-crème!**

ságunk és a rabságunk összekovácsolta minden magyar szívet és ez nem a győzelemtől szabadult ember öröme csak, hanem szent fogadalom, hogy utolsó lehetünkig hűek leszünk egymáshoz és ahhoz a rögöz, emely mártir, szent és a miénk.

W. Baba. Meg kell mondanom, én nem vagyok olyan szigorú, mint Ön és nem ítélem el, nem tudom elítélni szerencsétlen vetélytársát. Elképzelhet megalázóbb helyzetet, mint azt, akit Ön megvetéssel sújt és minden eszközt igénybe akar venni, hogy onnan elhelyeztesse csak azért, mert megtudta, hogy a férje, mint fiatal ember udvarolt neki. Mire következett az ártatlan és Önre vesztelt nem jelentő multból? Hogy szerelmes volt akkori udvarlója (?), az nem jogosíthat fel senkit, még a feleséget sem, hogy szerencsésebb helyzetében a mult miatt utólag bosszút álljon. Öné a férje és boldogságához kétség sem fér, mégis tövis van a szívében, olyan tövis, amit sajátkezüleg szúrt bele. Nem kételkedik férjében és mégsem hisz. Ebből fejlődnek a komplikációk! A szerelem jelenlétét nem bizonyítja és nem hiszem, hogy egy leány, akit elhagyott a férfi, ezt neki megbocsátaná és megszédülne, ha alkalom kínálkozna. Ön talán behódolna hasonló helyzetben? Meg lehet alázni, el lehet tiporni a nő szívét, de büszkeségét el nem veheti senki. Az ilyen nőtlől pedig ne fíttse az urát, mert az ő számára megszünt létezni.

A szív. Nem mond újat. A képei sem világosak. A pathetikus lendület nem repíti csúcsok, magasságok felé. A vers megbecsülése és nemesebb kultusza művészi gondolatra és tökéletes formára kötelez. Önt is, aki költeményt akar írni!

BUDAPESTI ELŐFIZETŐ. Kétségtelenül idealista lélek. Pessimizmusa és optimizmusa alaposan gyürkőznek egymással. Úgy tűnik fel, mintha meglátás módját zavarnák és erősen befolyásolnák az olvasott versek. Bizonyára akaratán, sőt tudtán kívül áll azoknak hatása alatt. Szabadítsa ki magát, hogy egyéni és friss gondolatokkal, érzésekkel ajándékozzon meg.

Kolozsvár. Nehéz arról írni, amit szeretünk... és még nehezebb eltitkolni. Aki ilyen igazi poéta, annak van tehetsége az igazi drámai helyzetekhez is és a színpad légköréhez. Ezen az egy munkáján érzem, hogy kemény és gazdag tehetség.

Erős iskolapökök:
Magykovácsy töl

fekete és barna

27/30 sz. 31/35 sz. 36/39 sz.

1190 1460 1850

KOSSUTH L-U.

9

Takarékos családok

olcsón és jól vásárolnak

KLEIN ANTAL

DIVATHÁZÁBAN, BUDAPEST, KIRÁLY-UTCA 49

S. I. Filozófikus gondolatok versformába öntve. Nem takarékoskodik a melegtápnítású színekkel, melynek szálait saját szívével festeggi. De ezek a „saját” színek mégis ridegek. Nem meri megmutatni a szívét?

Sárga rózsá. Az Ön problémája ebbe a keretbe nem tartozik. Kizárólag levélben válaszolhatunk, ha lapunk előfizetője. Annyit azonban megmondhatok, hogy a legbűnösebb erkölcszetelenséget követi el s nem tudom, nem lesz-e hamarosan szomorú vége a dolognak. Kitől vette azokat a kicsavart gondolatokat? Önmagát teszi tönkre.

BALSORS. Igaza van, súlyosbítja a szenvedést, és önmagunknak kell tulajdonítsuk balsorsunkat. Keservesen megbűnhődött megmondatalanságáért. Nem érezzük magunkat illetékesnek, hogy megdorgáljuk. Egy kötelessége van, hogy erős maradjon és meggyógyuljon, illetve kigyógyuljon ebből a végzetes szerelemből, amely tönkretette. Ne hajszolja bele magát a boldogtalanságba, mert amúgyis megviselt és idegállapota nyugalomra, sőt orvosi gyógyításra is szorulna. Ha úgy érzi, hogy nagyon nehéz a szíve és együttérzésünkkel megvigasztalhatjuk, írjon.

Akkor én nem kellettem neked, most te nem kellesz nekem. Látja, ebben a jelígejű válaszított mondatban benne van, hogy a hajszolt boldogság végéreményben a boldogtalanságba vezet. Visszahódítástól szó sem lehet, erről tegyen le és ne ámsítsa magát, mert a csalódás keserű és kiábrándító. Az elutasított szerelmáshol talált vigasztalást és nem várt arra, hogy visszahívja. Nem is tehetné már a történet után. Ne akarjon találkozni, inkább térjen ki előle, mert nincs igaza Önnek és ez a legsúlyosabb, ami eldöntötte sorsát is. Bármilyen hatalmas is az érzés, nem szabad lekicsinyelni a sértést, ami az ellenállást megkeményíti. Viselj sorsát könny és panasz nélkül.

MENYASSZONY. Főléles, hogy Ön külön is adjon ajándékot völegényének. Elég, ha a szülei adnak. De ha mindendáron kitar amellet, hogy élete legboldogabb percében meg akarja völegényét ajándékozni valami értékesebb emléktárggyal, nem beszéljük le, hiszen ugyis közösen fogják majd megőrizni. Nem jelöljük meg, hogy mit vegyen, Ön bizonyára jobban tudja, hogy mivel szerethet igazi meglepetést. Mi is szívünköl gratulálunk boldogságához.

Régi barát. Nem neheztelünk, hogy sokáig nem írt, de annál jobban örülünk, hogy szükségét érzi pótolni a mulasztást. Örülünk, hogy minden olyan szépen rendezőtt és szívükben már nincs panasz egymás ellen, minden jórafordult. Okos és szeretősívű embereknek nincs is helye az oktalan haragnak és neheztelésnek.

K É Z I M U N K A L E I R Á S

2. **OLDALON.** Horgolt terítő. Mérete a saroktól sarokig számítva 70 cm. Készítéséhez 80-as horgoló cérnát használunk. Leszámolható mintalap P 1.20.

6. **OLDALON.** Díszágypárna. Cipkeszővelből készíjtük tül-fodrokkal és színes gyapjúfonál hímezssel. A párna felső lapjához szükséges cipkeszővet, tül, hímezés előrajzolva, hímezőfonál és betét összesen P 15.50. Készen a párna felső lapja P 26.—. Tollal töltve készen P 38.—.

8. **OLDALON.** Horgolt terítő. Bármilyen méretű terítőt készíthetünk ezzel a mintával. Leszámolható mintája P 1.—.

10. **OLDALON.** Írásos díszpárna. Drappszínű féllenvászonra előrajzolva P 2.60.

Hímzéséhez matt Wolgapamut 1 kis motring 14 fillér. Készíthetjük gyöngyfonállal is piros vagy kék színben. 1 motring gyöngyfonál 34 fillér. Szűrőszablonja 80 fillér.

11. **OLDALON.** Horgolt terítőcske. 100-as horgoló cérnából készíjtük 11-es horgoló tülvel. Leszámolható mintája P 1.20.

BORÍTÉK HÁTSO BELSŐ OLDALÁN. Varrótesipke terítő. Mérete 120x120 cm. Előrajzolt vászonrajza és a szalagok P 48.—. Készen a terítő P 110.—.

KELIM DRAPERIA. 60x170 cm méretben kelim kanavára előfestve P 9.—. Kidolgozásához gyapjúfonál dekája 20 fillér. A függönyszárnyak árát a méretek megadása után közöljük.

A PRÓHIRDETÉSEK

Ezen rovatban közlendő hirdetés szavanként 15 fillér. Vastagabb betűkkel szedett első szó díja 30 fillér. Tíz szón aluli szöveg hirdetsi díja 1 pengő 50 fillér. Jelíges hirdetesekre érkező levelek továbbítására hirdetsi díjjal egyidejüleg külön 1 pengő utalandó áll. Állást kereső hirdetesek szavanként 10 fillér. A hirdets díja előre beküldendő.

Ürínök részére hozott ruhaanyagból, varrásra, szabásra tanítók és mestervizsgára előkészíték. „Viola szalon” Eskü-tér 7.

Okleveles óvónők, két éve végzett, gyermekek mellé ajánljuk. Vidékre is szívesen megy. Elemisták tanítását vállalja. Ribarits Erzsébet, Nagyrakos, Vas-m.

Komoly kath. úrilánny házínunkhoz értő, többéves üzletben szerzett bizonyítványa megbízhatóságáról szól. Vidéken üzletben bizalmi, földbirtokos családnál alkalmazást keres. Józsy Otília Budapest VIII., Futó-u. 27. I. 24.

Hatéves kislányomhoz keresek intelligens, lehetőleg németül jól beszélő kislányt, ki könnyű háztelendőkben segítőkész. Lászkay Dezsőné, Nyíregyháza, Zrinyi I. u. 6.

Okleveles tanítónő gyermek mellé nevelónőnek, idősebb hölgy mellé felolvasónőnek ajánljuk azonnalra. Cím: Bajkay Teréz, Szabadszállás.

Nyungifias úrinné, családjána vagy idősebb nő támaszául ajánljuk. Kozsáthéző csekély öszzege hozzájárul. Leveleket „Szerény igényű” jelígre a kiadóba kérek.

Intelligens varrni tudó leány ajánljuk gyermek mellé. Leveleket «Otthon» jelígre kiadóba.

20 éves, komoly, csnos, házias, gyermekszertő leány házasság céljából levelezne 26—32 év körüli komoly férfival. Leveleket „Kit rendel telem a sors?” jelígre kiadóba kérek.

Darvin tulipánhagymák vegyesen 8 fillérért kaphatók Réman Bélánél, Beled, Sopron m.

József-körút 65. Grimm József aranyéremmel kitüntetett zongorakészítő. Zongorák, pianók, harmonikumok legolcsóbban, részletek, garanciával, Hangolás, javítás.

Intelligens leány ajánljuk gyermekekhez, idősebb hölgyhöz társalkodónőnek, esetleg házikasszozonynak perfect varrásúddal, háztartásban segít. Miholics Margit Baross-u. 43. II. 6.

Felkérem kedves olvasótársaimot arra a szíveségére, hogy Budapestben, Szent István városban, vagy a Rákóczi-út környékén keresztény úrióni ajánljanak, akinél a téli hónapokat, mint fizetővendég elölthetném. Leveleket „Jólízető” jelígre kiadóba kérek.

Gyermekekbenulási, reumatikus, fogymasszázt, pedikúrozést vézek. Kristóf János gyögymasszázró, Romanelli-u. 24. Isz. 3.

Vidéki vegyeskereskedésbe kiszolgáló hölgyet keresünk letár átvételre, biztositékkal. Leveleket „Fűszer” jelígre a kiadóba kérek.

Zongorát vagy pianinót azonnal készpénzfizetésért sürgősen vennék. Tel.: 139—503. Zongoraterem.

Házvezetőnőknek ajánljuk Pestre vagy vidékre magányoshoz idősebb úriasszony, aki cseléd-segítségel vállalja a háztartás vezetését és főzést. Vidéki gazdaság minden ágában jártas, önálló gazdasága volt. Kitűnően főz és megbízható, minden tekintetben kifogástalan úriasszony. Leveleket „Elsőrendű” jelígre kiadóba kérek.

Pestre érkező családok számára úri otthon nyujtok. Doláké, IV., Ferenciek-tere 7. II. 5. Telefon: 386—089.

Zongorák, pianinók előlenéknél húszpengős részletek 350 pengőtől legolcsóbban Fenyőné zongoraterében: Erzsébet-körút huszonhat. Bérzongorák csoda olcsón.

Budapestre érkező úri személyeknek szép, kényelmes lakásban 2 pengőért megszállás. Főjegzőné, Orczy-út 40. I. 10.

Rövid fekete gyakorlózongora kettős-száz, zongorák, pianinók feltűnő olcsón, tisztviselőknék előlegnélküli legcsekélyebb részletek. Rákóczi-út övén. Zongoraterem. Erzsébet-körút sarok.

Budapestre érkezőknék „Úri otthoni” nyujtok 2 pengőtől. Hajdu né. MÁV főntéző neje. Erzsébet-körút 2. III. 19. Emke-ház. Lift. T. 22:55-55

ALOGJEGYÉRT, ékszerért, fogaranyért, szőnyégért sok pénzt fizetek. Baross ékszerház, VIII., Baross-utca 83. szám. Telefonáljon: 134—770.

Nőruha szabás-varrás, ipari szalon. Méretek után szabásmintákat készíték. Kereskedés, Vámbáz-körút 5.

Bundák, szépek, olcsók Kóky Andre szücsnél, V., Vilmos császár-út 10. sz. Telefon: 386—784. Átalakításokat vállal.

Legmodernebb szabás, varrás, fehérneműszabászat. Mestervizsga, „Elt” szalon, Erzsébet-körút 46.

MIMÓZA világhírű grafológusnó analízis írásból és fényképről. Személyes részvétel nem szükséges. Meglepetően tárja fel az élet minden titkát. Megállapításai a tiszta valóságnak megfelelnek. Pontos születési és személyi adatokat kér, sajátkezd írással, levélben. Válaszbélyeg csatolandó. Cím: Pécs, Szent Vince-utca 50.

Felölés szerkesztő és kiadó: Papp Jenő

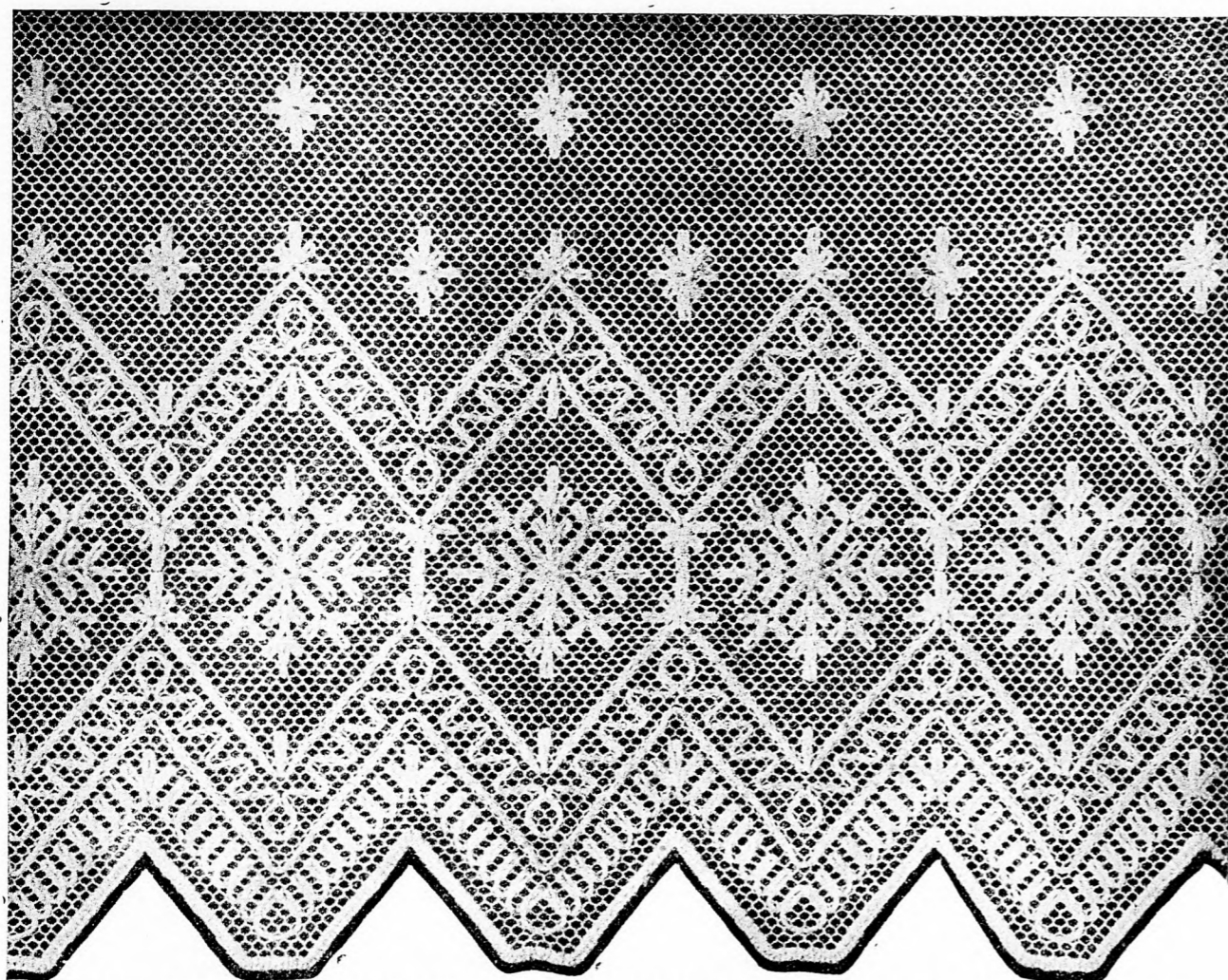
Kéziratokat, klisét, fényképeket nem adunk vissza és nem örzünk meg. A lap cikkeinek és képeinek átvétele és közlése tilos. A Magyar-Nók Lapját nyomta a Hungária Hirlapnyomda R-T. Budapest, V., Vilmos császárút 34. sz. 3713.40

Felölés vitéz Bánó Lehel igazgató.
A könyvnyomtatás 500. esztendejében.

A folyó első félévi bekötési tábla

kiadóhivatalunkban P 2.50-ért kapható. Az összeg előre küldendő.

A Magyar Nők Lapja 1940. évi október havi kézimunkamelléklete

4. TULL-SZEKRÉNYCSIK BEHÚZÁSSAL. Aprószemű tüllből készítjük 20 cm. szélességben. Kidolgozása a következőképpen történik: a mintát papírra előrajzolva vesszük, erre a tüllt ráférceljük és a minta szerint húzzuk be a gyöngyfonálszálakat. A papírrajz 1 pengő. Tüllcsíkok 20 cm szélességben métere P 1.20. Kidolgozásához gyöngyfonál dekája 30 fillér. Megrendelhető teljesen készen is.

A MUL Kézimunkaboltja (Budapest, VI., Teréz-körút 6)
szeretettel várja e lap kedves előfizetőit
A Magyar Nők Lapja szerkesztősége és kiadóhivatala
Budapest, IV., Ferenciek-tere 7 II. emelet 6. szám

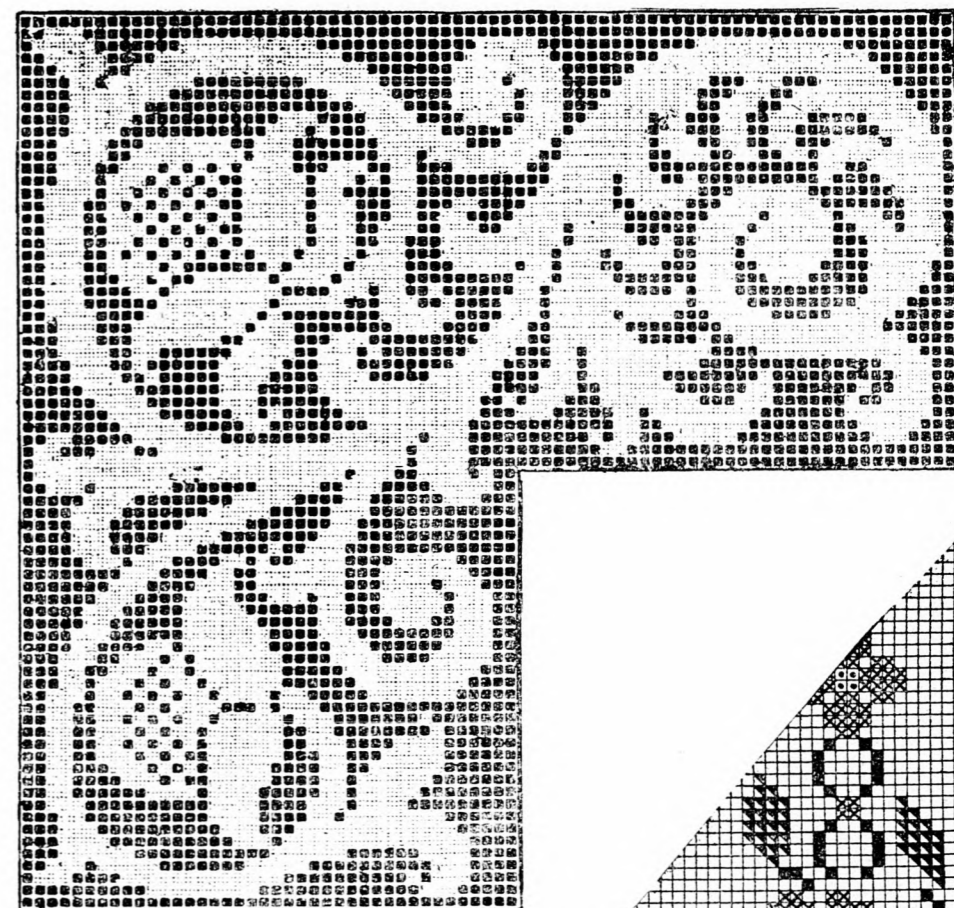
5. RECE VAGY HORGOLT MOTIV. 8-as vagy 10-es számú gyöngyfonállal készítjük. Gyöngyfonál 5 dekás motringban, fehér színben 1 motring P 1.60. Ekrű színben P 1.40.

A Magyar Nők Lapja 1940. évi október havi kézimunkamelléklete

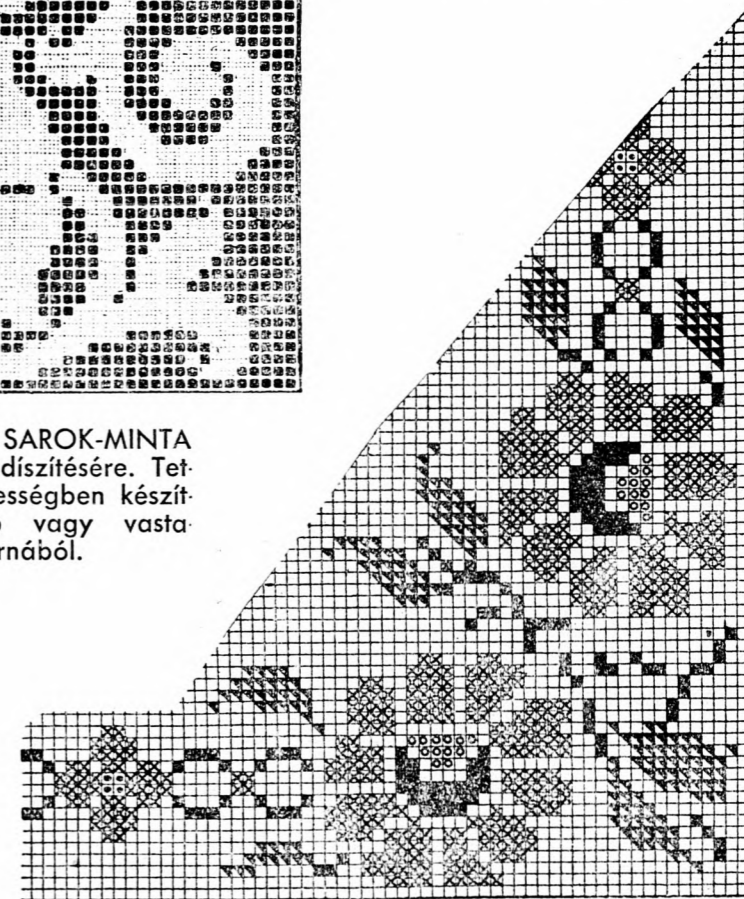
(Állandó havi melléklet)

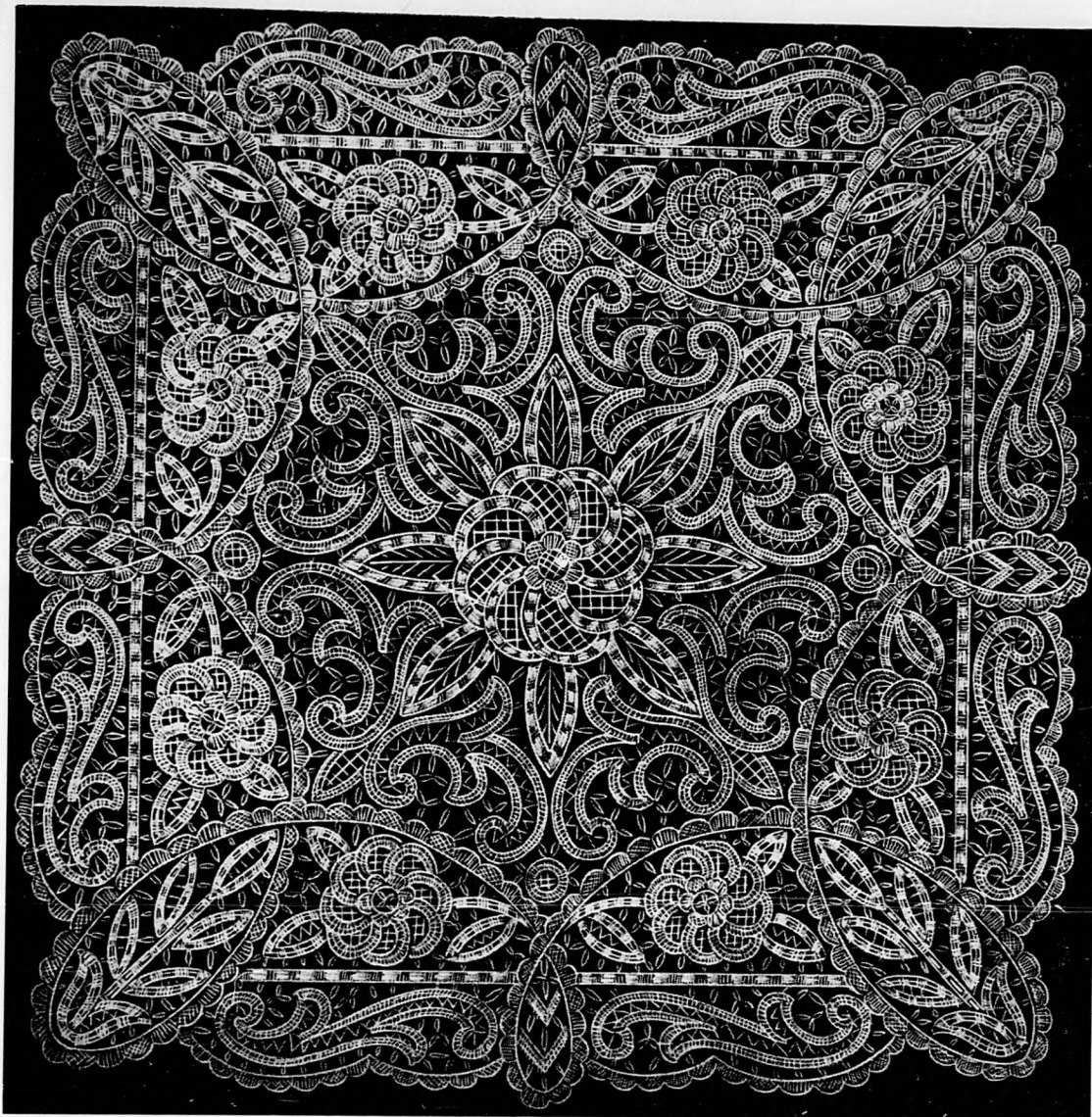
1. HORGOLT VAGY RECE KEHELYTAKARÓ. 84 kocka 3 mm-es kockákkal készítve 25 cm. a terítő. Horgolásához 120-as horgolócérnát használunk. 1 gombolyag P 1.32. Recének készítése teljesen készen P 5.20.

2. HORGOLT SAROK-MINTA terítők, párnák díszítésére. Tetszés szerinti szélességben készítjük, vékonyabb vagy vastagabb horgolócérnából.

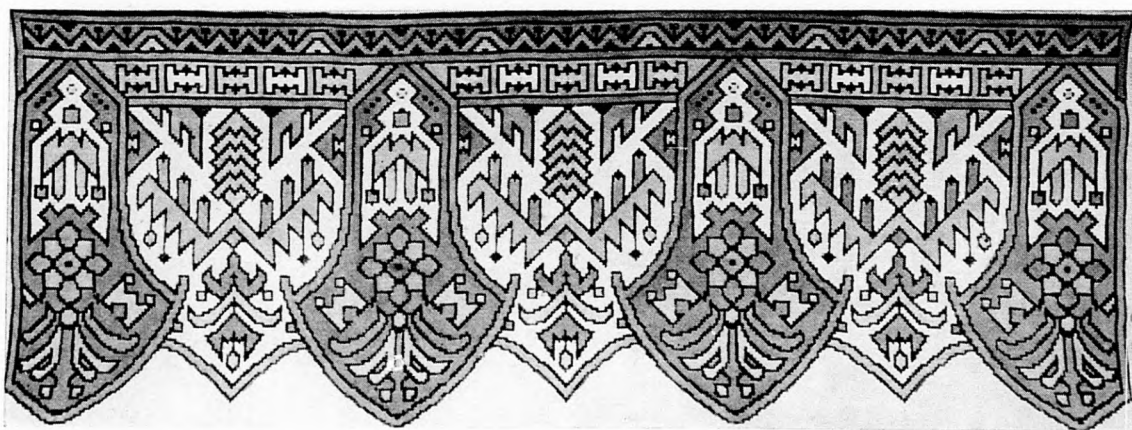

3. KERESZTOLTÉSES MINTA terítők díszítésére. Tetszés szerinti mosható gyöngyfonállal varrjuk.

Varrott-csipketerítő

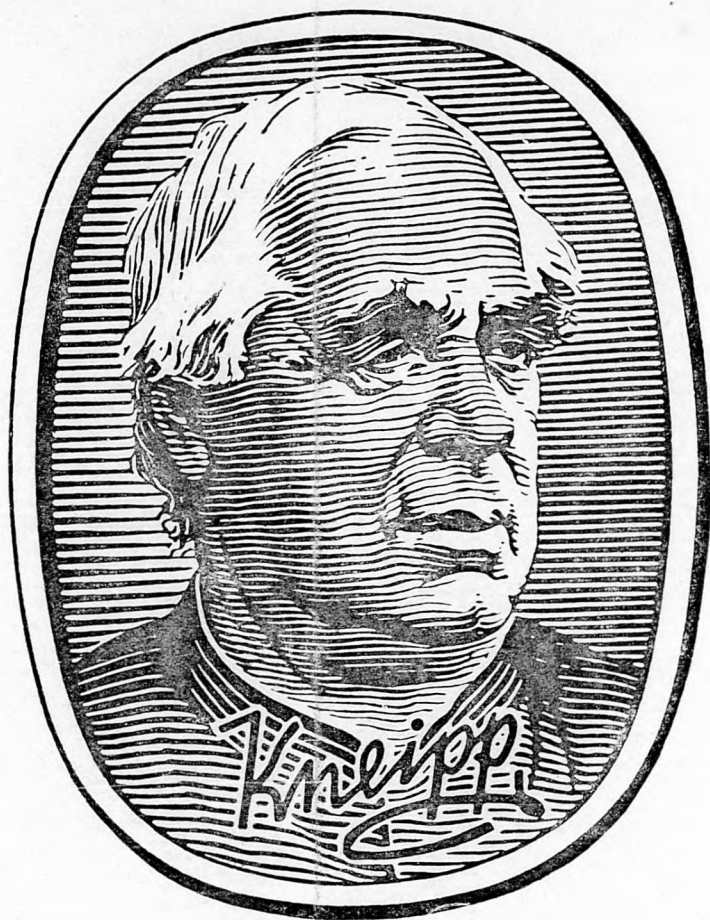
Leírása kézimunkarovatunkban

Kelím-függöny és drapéria

Leírása kézimunkarovatunkban

„MUL” Kézimunkabolt Budapest, VI., Teréz-körút 6

1821-1897

Kneipp, a jözan életnek, az észszerű és egészséges táplálkozásnak egyik nagy előharcosa volt. Ő adta nekünk a kiváló és egészséges népkávét, a Kneippmalátakávét. Minden egyes csomag iránta való nagyrabecsülésből, az ő képmását és aláírását viseli.

MAGYAR NŐK LAPJA

A M. N. MUZEUM
ALAP

II. EVFOLYAM 30. SZÁM

SZERKESZTI PAPP JENŐ

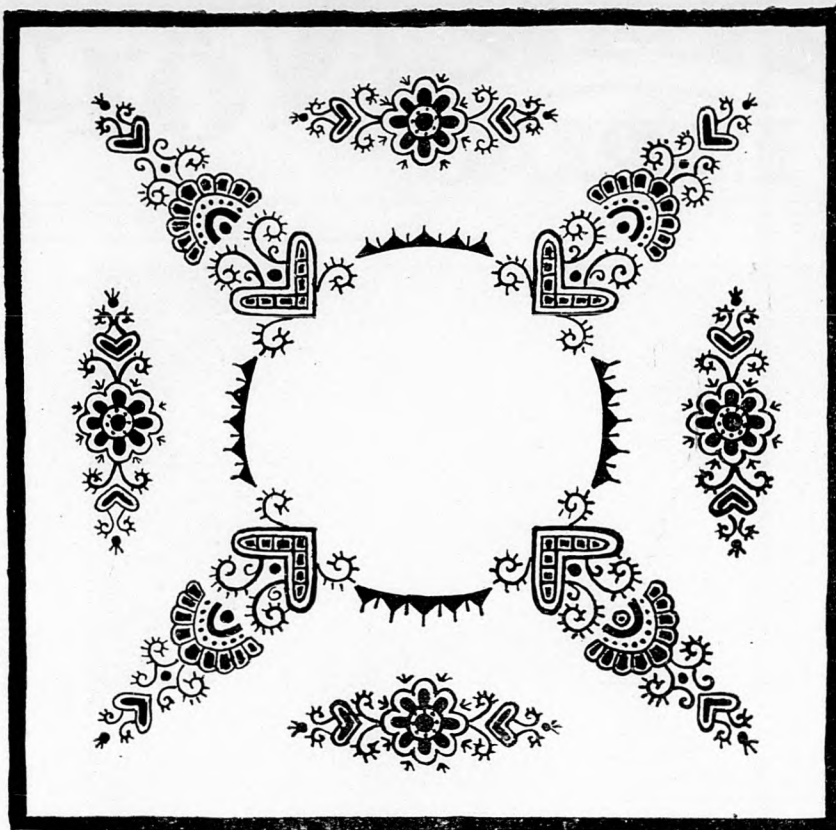
BUDAPEST, 1940 OKT. 20.

FOTO: ANGELO IV., VÁCI-UTCA 24.

ANGELO

KALMAR ANTAL ISTVANNE

D

íspárnák montírozása a legszebb kivitelben, olcsó árban.

Oltárterítők készítését a legművészebb kivitelben. Vássonra hímzéssel, filécsipkéből és tüllhímzésből bármilyen méretben, rövid időn belül szállítunk.

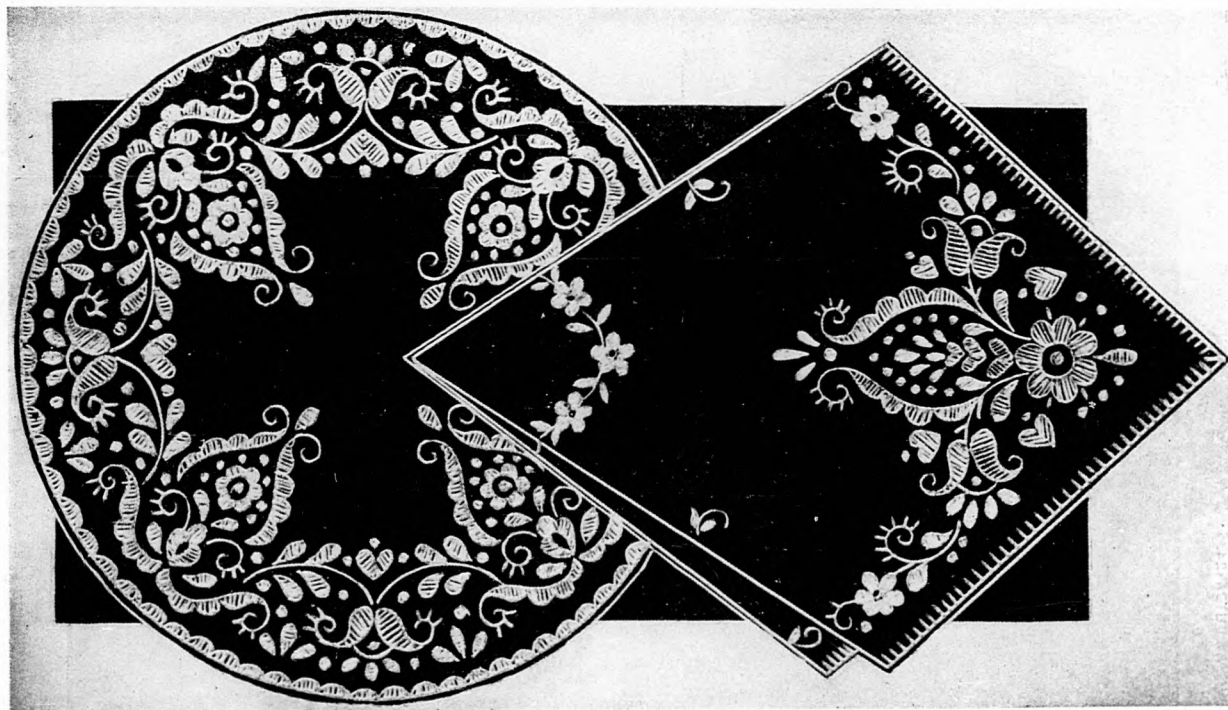
Függönyanyagok dús választékban, szép mintákban, minden szélességben kaphatók a

M. U. L. Kézimunka-boltjában

Budapest, Teréz-körút 6. sz.

BUZSAKI MINTAS TERITŐ. Ekrü színű fél-lenvászonra előrajzolva 80×80 cm méretben, P 4.20. Hímzéshez kék, sárga, piros és zöld gyöngyfonal, dekája 40 fillér. Szúrtsablonja P 1.20. Teljesen készen, hímézve P 18.—

Magyar Nők Lapja szerkesztősége és kiadóhivatala, Ferenciek-tere 7, II. 6

SARKOZI MINTÁVAL DISZITETT TERITŐK. Fehér vagy ekrü színű fél-lenvászonra készítjük fekete gyöngyfonállal. Előrajzolva 80×80 cm méretben, darabja P 4.20. Fekete gyöngyfonal dekája 40 fillér, egy terítőhöz kb. 10 deka szükséges. Szúrtsablonja P 1.20. Hozottanyagra előrajzolása P 1.— Megrendelhető készen is. M.U.L. Kézimunkabolt, Teréz-körút 6

MAGYAR NŐK LAPJA

II. ÉVFOLYAM 30. SZÁM

BUDAPEST, 1940 OKTÓBER 20.

SZÉPIRODALMI, TÁRSADALMI, DIVAT, KÉZIMUNKA ÉS HÁZTARTÁSI FOLYÓIRAT

Megjelenik havonta háromszor: 1-én, 10-én és 20-án. Postatakarékpénztári csekkzámla: 20.334. Előfizetési ár: Magyarországon egész évre egy darab előrajzolt kézimunkával együtt, 24 P, félévre 12 P, negyedévre 6 P. Belgiumban, Franciaországban, Németországban, Svájcban és Olasz-

SZERKESZTI

PAPP JENŐ

országban: egész évre 30 P, félévre 15 P, negyedévre 7.50 P. Szlovákiában: egész évre 180 Ks., félévre 90 Ks., negyedévre 50 Ks. Romániában: egész évre 900 lei, félévre 450 lei, negyedévre 250 lei. Angliában és Amerikában: egész évre 40 pengő, félévre 20 pengő. Egyes szám ára 80 fillér.

SZERKESZTŐSÉG ÉS KIADÓHIVATAL: BUDAPEST, IV., FERENCIEK-TERE 7. II. EMELET 6. AJTÓ. TELEFONSZÁM: 18—73—42

Az anyós helye a nap alatt

Irta Papp Jenő

Szegény anyósok általában népszerűtlenek. Gyilkos gúny és szakadatlan családi villongás központjában állanak. Könnyekben áztatott levelek százait őrizzük íróasztalainkban s ezeket az elkeseredett vádleveleket mind fiatal feleségek írták, az anyósok ellen, akik az otthon négy fala közt is és kint a tágabb társasági életben is összefogtak fiakkal, a befolyásolható férjjel ő ellenük, a feleségek ellen. Felzúg a vád az anyósok ellen a csendes tanyákon, Isten háta mögötti falvakban, panaszkodnak rájuk Pesten és majdnem minden szenvedő fél megegyezik abban, hogy az ő életét az anyós teszi pokollá. Főleg azzal, hogy mindenbe beavatkozik, percenként kritizálja a feleség rántottlevesét is és állandóan megzavarja a gyereknevelést, a házassági harmóniát, a pénzügyeket, sőt a túlvilági boldogságot is, mert az anyósnak egyik feleség sem elég vallásos.

Ezzel a panaszáradattal szemben az anyósok hallgatnak. Hallgatnak és cselekednek. Száz veszély és ezer ellenkezés közepette is változatlanul tovább uralkodnak a megbolygatott kis családi birodalomban, ahonnan nem engedik kiszorítani magukat s amelynek életető melegségéhez görcsösen ragaszkodnak. A befolyáshoz és uralkodáshoz való szívós kitartásukat megmagyarázza és menti koros lényük, mely már kopár utakon halad a vég felé, örömtelen hétköznapiak és vágyak nélküli tavaszok között. Bokros tapasztalataik, higgadságuk és nem egy esetben bölcsességük egyenesen jogot is ad nekik arra, hogy a fiataloknak tanácsot adjanak. De csak ha megkérdik őket!

Mert itt a bajok oka.

Kéretlenül ne avatkozzanak bele a

házasfelek ügyeibe és életébe. Várják meg, míg ezek hozzájuk fordulnak. A nagy tisztelet, amelyet minden anya és minden anyós iránt érezniük kell a fiataloknak, előírja, hogy biztosítsák az anyósoknak az őket joggal megillető nyugalmas naplementét. Legyen helyük a családi nap alatt. Szobájuk, kosztjuk, szokásuk, ruházatuk és mozgási szabadságuk meg legyen. Együtt is élhessenek a fiatalokkal, ha búcsúzó lelkük még mindig gyönyörködni tud és akar is gyönyörködni a zajló életben. Nem lehet és nem szabad őket száműzni és messzire deportálni, hiszen sok esetben egyenesen hasznos is a jelenlétük. Türelem, szeretet, megértés: ezekben az erényekben a fiataloknak is gyakorolniuk kell magukat. Főleg a magatehetetlen öregekkel szemben, még ha azoknál már nem is az észszerűség, mint inkább a bogaras macacosság jelentkezik.

Ellenben éppen mert a fiatalok is a maguk szájaize szerint óhajtják élni és berendezni életüket: az anyósoknak a természet törvényei alapján, feltétlenül vissza kell vonulnia a második vonalra. Ez nem lekicsinyítés, hanem az élet rendje. Az anyós a családi élet nyugdíjazottja. Az aktív tényező: a feleség. És akármilyen kíméletlenül hangzik is: a férjnek a feleség pártján a helye. A férj elsőrendű és elsőrangú szövetségese: a hitvese. Ez az élettársa. Az anyja ennél sokkal több: a szülője, akivel azonban a kegyelet, a tisztelet és az anyatej köti össze. Ezt az ősi kapcsolatot megelőzi és ennek fölibe nő a házasság s az a vonzó hatalmasság, a feleség, aki a szerelem szárnyán vonul be a férfi életébe és aki a legcsodálatosabb ajándékkal lepi meg őt: a gyer-

mekkel. Az anyós legyen azzal tisztában, hogy megnősülő fiát az oltárnál veszti el, mikor ez a szerencsés fiú megtalálta a maga ideálját. Ettől a perctől kezdve az igazán okos anyós felölti a passzivitás tisztetreméltó palástját és jóindulatú semlegességbe vonul. Semmi esetre se hadviselő fél többé, legfeljebb édes öregével szemben, ha eddigi hosszú életük alatt nem sikerült nekik minden kérdést tisztáznok. A harcias anyós a legnyugtalanítóbb Damokles-kard a fiatalok feje fölött, szomorú kilátásokkal a jövőre és mérgezett nappalokkal, amelyek ártanak az ő egészségének is és ártanak a fiának is, akit lázit és tönkretesz a két kiváló nőszemély közti gerillaháború. Az anyós ne éljen vissza se korával, sem a vérségi kötelekkel, amely őt a férjhez fűzi. Legkevesbé élhet vissza eszével, tapasztalataival és éleslátásával. Még az úgynevezett „én csak jót akarok nektek” alapon se nyúljon bele a fiatalok ügyeibe és problémáiba, ha erre őt nem kéri meg. Feladata a csitítás, az elsimítás, a béke és a józanság megőrzése: elsősorban saját működésére vonatkozólag. Ne szítson ellentéteket, hanem temessen be szakadékokat — ha erre felkéri. Ha nem kéri fel: hallgasson. Úgy is eléje járulnak majd a fiatalok, bűnbánóan és hamut hintve fejükre, ha megégették az ujjukat. És akkor triumfálhat az anyós — de azt is csak némán, magában, ha jólesik neki s ha már a kárörömet se veti meg. Magában, trónon ülve és abszolút tekintélynek csak abban az esetben ismerik el a fiatalok, ha legyőzi őket a szíve mélyéből fakadó forró jóssággal.

Gyönyörű szerep ez! Ajánlom minden kedves és okos anyós szíves figyelmébe.

1821-1897

Kneipp, a jözan életnek, az észszerű és egészséges táplálkozásnak egyik nagy előharcosa volt. Ő adta nekünk a kiváló és egészséges népkávét, a Kneippmalátakávét. Minden egyes csomag iránta való nagyrabecsülésből, az ő képmását és aláírását viseli.